

SEPTEMBER - OKTOBER - NOVEMBER 2023

Informatieblad

Bidden wij in de maand oktober nog intensiever voor de Kerk, nu juist de Synode (2021-2024) voor een “Synodale Kerk” op volle toeren draait! Met Paus Franciscus beleven we de volle bloei van het modernisme. Lees a.u.b. het hierna gepubliceerde artikel van Robert Morrison van de Remnant Newspaper over deze synode! We weten natuurlijk wel, dat “de poorten van de hel de Kerk niet zullen overweldigen” (*Mt. 16, 18*), dat Jezus Overwinnaar is (*Jh. 16, 33*), en ook wij die geloven in Hem, de Zoon van God (*I Jh. 5, 5*), maar wij moeten bidden, dat die strijd snel tot een goed einde komt!

Het angstaanjagende visioen, 13 oktober 1884, over de toekomst van de Kerk, over Satan die de Kerk wil overheersen, bracht Paus Leo XIII ertoe het gebed tot de H. Aartsengel Michaël te schrijven. Het gebeurde juist na het opdragen van de H. Mis in een kapel van het Vaticaan, waarbij enkele kardinalen en medewerkers aanwezig waren. De paus stopte plotseling aan de voet van het altaar, zijn gezicht was bleek geworden, en bleef daar ongeveer tien minuten staan in een soort trance. Onmiddellijk daarna ging hij naar zijn bureau, schreef het gebed en gaf de instructie dat het na de gelezen H. Mis gebeden moet worden. De gewoonte om dit krachtige gebed samen met de drie Weesgegroeten, het Salve Regina en het gebed voor de Kerk na de Mis te bidden, werd na Vaticanum II officieel afgeschaft.

Het modernisme, dat met Vaticanum II in de Kerk ingang heeft gevonden, leert vanuit zijn uitgangspunten van het agnosticisme en immanentisme, dat het geloof uit het menselijk onderbewustzijn voortkomt. Zo kan men, of in groep, wel zijn eigen god uitdenken. Dan heeft wel iedereen gelijk en kan het geloof met de tijdgeest veranderen. “De synodale kerk ontdekt haar geloof in de levende consensus van het hele lichaam,” zo zal u lezen in het artikel. Het geloof komt van de basis. Dit is de gifangel voor het openbaringsgeloof, dat daarmee ten grave gedragen wordt. Het sluit de mens af van God. Terwijl Hij tot ons heeft gesproken! Jezus droeg Zijn leerlingen op alle volken te onderwijzen en te leren onderhouden al wat Hij heeft geboden. (*Mt. 28, 19*) ... Maar “de poorten van de hel”, ... Satan is nijdig, giftig, dingt naar de troon van God, en misleidt de mensen, maakt indruk op hen met zijn: “je zult zijn als God” (*Gen. 3, 5*), en ben je zover, dan heb je ook gewoon de beschikking over goed en kwaad, leven en dood, en over TGVW (zie IB 339). “Dit alles zal ik je geven, zo je neervalt en mij aanbidt.” (naar *Mt. 4, 9*) Dat is de prijs, de hel!

Michaël! Zijn naam betekent: wie is als God! Hij is de machtigste van de engelen. Toen Satan God de oorlog verklaarde, was het de H. Michaël die Satan versloeg en hem uit de hemel verdreef. (*Openb. 12*) Bidden wij daarom voortdurend en met veel vertrouwen zijn gebed voor de Kerk!

H. Aartsengel Michael, verdedig ons in de strijd, wees onze bescherming tegen de boosheid en de listen van de duivel. Wij smeken ootmoedig, dat God hem Zijn macht doe gevoelen. En gij, vorst van de hemelse legerscharen, drijf Satan en de andere boze geesten, die tot verderf van de zielen over de wereld rondgaan, door de goddelijke kracht in de hel terug. Amen.

Pater Carlo de Beer

“De kerk anders”

Kunnen we ophouden dit katholiek te noemen,
nu Paus Franciscus “de kerk anders”
van Congar heeft gecreëerd?

*Door: Robert Morrison | Remnant Columnist
| Maandag, 4 september 2023*

“Net als het kind dat een pervers genoeg scheidt in het vernietigen, lijkt het erop dat Congar geen groter plezier in zijn leven had dan getuige te zijn van de verwoesting van de schat van de Kerk en de vernietiging van de eenheid van het Mystieke Lichaam van Christus.” (Pater Dominique Bourmaud, Honderd Jaar Modernisme) (De Franse Theoloog, Dominicaan en later Kardinaal Yves Congar; opm. red.)

Wanneer Paus Franciscus op 4 oktober 2023 de Synode over Synodaliteit in Rome opnieuw bijeenroept, zal de wereld zien hoeveel vooruitgang hij heeft geboekt in het voltooiën van de plannen voor “een kerk anders” die hij bijna twee jaar geleden aankondigde:

“Beste broeders en zusters, moge deze synode een waar seizoen van de Geest zijn! Want we hebben de Geest nodig, de altijd nieuwe adem van God, die ons bevrijdt van elke vorm van zelfabsorptie, doet herleven wat stervende is, ketenen losmaakt en

vreugde verspreidt. De Heilige Geest leidt ons naar waar God ons wil hebben, niet naar waar onze eigen ideeën en persoonlijke voorkeuren ons naartoe zouden leiden. **Pater Congar, zaliger gedachtenis, zei ooit: ‘Het is niet nodig om een andere kerk te creëren, maar om de Kerk anders te creëren’ (in zijn boek *Ware en valse hervorming in de Kerk*).** Dat is de uitdaging. Laten we voor een ‘kerk anders’, een kerk die openstaat voor de nieuwheid die God wil voorstellen, met meer vurigheid en frequentie de Heilige Geest aanroepen en nederig naar Hem luisteren, samen onderweg, zoals Hij, de bron van gemeenschap en zending, dat wenst: met volgzzaamheid en moed.” (Paus Franciscus, 9 oktober 2021, *openingsrede van de synode*)

Veel trouwe katholieken zijn er tot nu toe in geslaagd om de Synode over Synodaliteit te negeren, maar degenen die nu een inleiding willen over de synode, hoeven niet verder te kijken dan naar deze woorden van Paus Franciscus over de inspiratie van Congar. De beschrijving van Yves Congar door Pater Matthias Gaudron in zijn *Catechismus over de Kerkelijke Crisis* geeft genoeg details over de man om ons te waarschuwen voor de waarschijnlijkheid van boosaardigheid verbonden aan ieder project dat zijn voorbeeld volgt:

“Onder streng toezicht na 1947 (hij zou later zeggen: ‘Vanaf het begin van 1947 tot het einde van 1956 heb ik niets anders meegemaakt dan

een ononderbroken reeks aanklachten, waarschuwingen, beperkende of discriminerende maatregelen en wantrouwende interventies”), hield hij vast aan dezelfde ideeën (in zijn intiem dagboek vertelt hij dat hij twee keer in Rome tegen de deur van het Heilig Officie plaste als teken van opstand!). Desondanks werd Yves Congar door Paus Johannes XXIII opgeroepen als expert voor Vaticanum II en had hij grote invloed op het concilie. Paus Johannes Paulus II benoemde hem tot kardinaal in oktober 1994.” (*Engelstalige uitgave, p. 36*)

Zoals we na de eerste twee jaar van de synode kunnen zien, hebben Paus Franciscus en degenen die de synode leiden al “een kerk anders” gecreëerd, een die niet meer op de Katholieke Kerk lijkt.

Even smerig als het was van Congar (“zaliger gedachtenis”) om tegen de deur van het Heilig Officie te urineren, behandelde hij het katholieke geloof in feite met nog minder respect, wat de reden is waarom hij tijdens het pontificaat van Paus Pius XII “onder streng toezicht” van de Kerk stond. Hier volgt hoe hij bijvoorbeeld een van de grootste vijanden van de Kerk prees:

“Luther is één van de grootste religieuze genieën uit de hele geschiedenis. In dit opzicht plaats ik hem op hetzelfde niveau als Augustinus, Thomas van Aquino of Pascal. Op een bepaald

de manier is hij zelfs groter. Hij heroverwoog het Christendom volledig. ... Ik heb Luther veel bestudeerd. Er gaat bijna geen maand voorbij zonder dat ik zijn geschriften opnieuw heb gelezen”. (*Catechismus over de Kerkelijke Crisis, Engelstalige uitgave, p. 36*)

Helaas leerde Congar door zijn studie van Luther de uiterst belangrijke les om de “hervormingen” binnen de grenzen te houden die nodig waren om niet gecensureerd te worden – Congar leerde zo hoe hij de grenzen van de dwaalleer kon verleggen. Dat is het kritische inzicht van het boek dat Paus Franciscus aanhaalde als inspiratie voor zijn streven om “een kerk anders” te creëren.

Zoals we na de eerste twee jaar van de synode kunnen zien, hebben Paus Franciscus en degenen die de synode leiden al “een kerk anders” gecreëerd, een die niet meer lijkt op de Katholieke Kerk:

Kerkidentificatie. Het *Instrumentum Laboris* (werkdocument) van de synode voor de bijeenkomst in oktober 2023 bevat 114 verwijzingen naar de “synodale kerk” en 26 verwijzingen naar de “Katholieke Kerk”, waarvan de meeste eenvoudigweg zijn om de “Oosterse Katholieke Kerk” aan te duiden. Door “de kerk anders” een nieuwe naam te geven, heeft Paus Franciscus het voor ons veel eenvoudiger gemaakt om te onderscheiden dat de synodale kerk beslist niet de Katholieke Kerk is.

Lidmaatschap. In zijn encycliek van 1943, *Mystici Corporis*, legde Paus Pius XII duidelijk het lidmaatschap van de Katholieke Kerk uit:

“Eigenlijk moeten alleen zij tot de leden van de Kerk worden gerekend die gedoopt zijn en het ware geloof belijden, en die niet zo ongelukkig zijn geweest dat ze zich van de eenheid van het Lichaam hebben afgescheiden, of die door een wettige autoriteit zijn uitgesloten wegens begane ernstige fouten”. (*Mystici Corporis, §22*)

De synodale kerk daarentegen heeft een veel meer vormloos lidmaatschap, dat alle gedoopte mensen lijkt te omvatten:

“[Een] synodale kerk is gegrondvest op de erkenning van een gemeenschappelijke waardigheid die voortvloeit uit het Doopsel, dat allen die het ontvangen tot zonen en dochters van God maakt, leden van de familie van God en daarom broeders en zusters in Christus, bewoond door de ene Geest en gezonden om een gemeenschappelijke missie te vervullen”. (*Instrumentum Laboris*)

De synodale kerk wijst Katholieken niet expliciet af, maar omvat wel degenen die Paus Pius XII (net als zijn voorgangers) altijd uitsloot van het lidmaatschap van de Katholieke Kerk.

In al haar documenten suggereert de synode vaak dat haar lidmaatschap synoniem is met het “Volk van God”:

“Inderdaad, zowel synodaliteit als oecumene zijn geworteld in de doopwaardigheid van het hele “Volk van God”.” (*Instrumentum Laboris*)

Zoals Pater Dominique Bourmaud beschreef in zijn *Honderd Jaar Modernisme*, was het Congar die dit concept van het “Volk van God” hielp introduceren in de documenten van Vaticanum II:

“Aan Congar, vriend van Rahner, hebben we het schema van *Lumen Gentium* te danken, dat met zijn beroemde ‘*subsistit*’ beweert dat de afgescheiden kerken tot de Kerk van Christus behoren – pure ketterij. Geen wonder dat de dubbelzinnigheid van de terminologie welig tierde op het concilie. Waar het traditionele leergezag zich bezighield met de natuur van de Kerk, sprak Congar in plaats daarvan over het mysterie van de Kerk; waar Paus Pius XII het begrip ‘lid van het Mystieke Lichaam van Christus’ inzeggende, voegde Congar het vage begrip ‘gemeenschap van het Volk van God’ van Tyrrell toe. Waarom? Omdat men wel of geen lid is van een lichaam, terwijl men meer of minder in gemeenschap kan zijn”. (opm. red.: Tyrrell was een Britse Jezuïet, die door Paus Pius X vanwege zijn modernisme geëxcommuniceerd werd.)

De synodale kerk wijst Katholieken dus niet expliciet af, maar omvat wel degenen die Paus Pius XII (net als zijn voorgangers) altijd uitsloot van het lidmaatschap van de Katholieke Kerk.

Missionaire geest. De eigenlijke Katholieke Kerk begrijpt haar relatie tot de wereld in termen van de missie die Onze Heer haar gaf. Paus Leo XIII beschreef deze missie in zijn encycliek uit 1885 over de christelijke grondwet van de staten, *Immortale Dei*:

“Want de eniggeboren Zoon van God heeft op aarde een gemeenschap opgericht die de Kerk wordt genoemd, en aan haar heeft Hij het verheven en goddelijke ambt overgedragen dat Hij van Zijn Vader had ontvangen, om door de eeuwen heen te worden voortgezet. ‘Zoals de Vader Mij heeft gezonden, zend Ik ook u.’ ‘Zie, Ik ben met u al de dagen tot aan de voleinding van de wereld.’ Bijgevolg, zoals Jezus Christus in de wereld kwam, opdat de mensen ‘het leven zouden hebben en overvloediger hebben’, zo heeft ook de Kerk als doel en bestemming de eeuwige redding van zielen, en daarom is zij zo gevormd dat zij haar armen wijd opent voor de hele mensheid, niet gehinderd door enige beperking van tijd of plaats. ‘Verkondig het Evangelie aan alle schepselen.’”.

De wereld zal ons haten, omdat we proberen zielen te bekeren, maar dat zal de missie van de Kerk blijven tot de voleinding van de wereld.

Dus, volgens Congar, moeten we niet proberen zielen tot de Kerk te bekeren, omdat we misschien gemotiveerd worden door het zien van grote aantallen bekeerlingen.

Zoals geciteerd door Pater Bourmaud in *Honderd Jaar Modernisme*, verwierp Congar de missie van de Kerk, blijkbaar omdat deze tegen zijn ketterse opvattingen was:

“Vandaag de dag kan niemand beweren dat de noodzaak om zielen van de hel te redden de reden voor de missies is. God redt hen zonder dat ze het Evangelie kennen. Anders zouden we allemaal naar China moeten vertrekken”. (Pater Bourmaud citeerde voor dit citaat van Congar het volgende: Jean Puyo, *Jean Puyo Interroge le Père Congar: Une Vie pour la Vérité* (Parijs: Centurion, 1975))

Cruciaal is dat het erop lijkt dat Congar deze ketterse beweegreden voor het opgeven van proselitisme niet had kunnen verwoorden in zijn *Ware en Valse Hervorming van de Kerk* zonder zijn heilloze onderneming om de Kerk te hervormen in gevaar te brengen, dus bedacht hij het uiterst onoprechte standpunt dat het proberen van zielen te bekeren slecht is, omdat Katholieken misschien te veel belang gaan hechten aan het zien van de vruchten van hun arbeid:

“Enige tijd geleden publiceerde ik een studie over proselitisme en

evangelisatie waarin ik een contrast maakte tussen twee houdingen die we kunnen aannemen. Aan de hand van deze twee termen kunnen we zien hoe we het succes nastreven van de instelling waarvan we predikant zijn (proselitisme) in plaats van het geestelijk welzijn van anderen en hun verbinding en vooruitgang in Christus (evangelisatie) te zoeken. Wanneer we naar onze werkelijke motieven en de geest van ons handelen kijken, zien we soms dat we ons hebben laten overmeesteren door enthousiasme en door wat gemakkelijk en snel op te lossen lijkt. Waar we uiteindelijk naar op zoek zijn, zo lijkt het, zijn bekeerlingen voor onze groep, aantallen in onze organisaties, groeiende invloed en de steun van invloedrijke mensen”.

Dus, volgens Congar, moeten we niet proberen zielen tot de Kerk te bekeren, omdat we misschien gemotiveerd worden door het zien van grote aantallen bekeerlingen. Hij doet het voorkomen alsof Onze Heer de menselijke natuur niet begreep toen hij de Kerk haar zending gaf! Congar wist zeker wonderen te verrichten met zijn kwaadaardige drogredenen, veel ten nadele van het Mystieke Lichaam van Christus.

Hoewel Paus Franciscus proselitisme routinematig veroordeelt, veroordeelt het *Instrumentum Laboris* proselitisme niet direct, maar volgt het Congar door te spreken over de missionaire geest van de synodale kerk in termen van evangelisatie:

“Als synodale kerk zijn we geroepen om samen de stappen te bepalen die we moeten nemen om de missie van evangelisatie te vervullen, waarbij we de nadruk leggen op het recht van allen om deel te nemen aan het leven en de missie van de kerk en we de onvervangbare bijdrage van alle gedoopten naar voren brengen”.

Er is duidelijk geen reden voor de synodale kerk om zielen te bekeren tot de Katholieke Kerk. Tragisch genoeg zullen het naïeve Katholieken zijn die overtuigd worden om de Katholieke Kerk te verlaten om de synodale kerk te volgen.

Congar was “als het kind dat er een pervers genoeg in schept om te vernietigen”. En toch was hij een van de meest invloedrijke experts op het concilie, een kardinaal, en nu de inspirator achter de synodale kerk van Paus Franciscus.

Beweging en vloeibaarheid. De eerste zin van *Instrumentum Laboris* beschrijft de geest van beweging die de synode bezielt: “Het Volk van God is in beweging sinds Paus Franciscus in oktober 2021 de hele Kerk in synode bijeenriep”. Op dezelfde manier sprak het *Werkdocument voor de Continentale Fase (Document for the Continental Stage, DCS)* van de synode over de beweging als een reis:

“De DCS zal alleen begrijpelijk en nuttig zijn als het gelezen wordt met de ogen van de discipel, die het herkent als een getuigenis van de weg van bekering naar een synodale kerk”.

In wezen komt deze “weg van bekering” erop neer dat Katholieken veranderen in anti-katholieken (zoals Paus Franciscus, Cupich, McElroy, Martin, Hollerich, Grech, enz.) zonder dat ze ook maar het vermoeden hebben dat ze het katholieke geloof hebben verloren.

Congar sprak over ditzelfde proces als over “worden”:

“Worden, betekent de geest openen voor nieuwe dimensies van realiteit; dit niet doen of weigeren, vormt een nieuw soort morele categorie – een historische fout – een zonde tegen de waarheid dat de werkelijkheid deze dimensie van worden heeft. Verder is dit een collectief falen, een historisch-sociaal falen van verantwoordelijkheid”.

Dit is een van die uitspraken van Congar die zo ludiek antikatholiek is dat we de opmerking van Pater Bourmaud dat Congar “als een kind is dat er een pervers genoeg in schept om te vernietigen” echt kunnen begrijpen. En toch was hij een van de meest invloedrijke experts op het concilie, een kardinaal, en nu de inspirator achter de synodale kerk van Paus Franciscus.

Aan de andere kant houdt het Katholicisme geen evolutie van het geloof in. Sterker nog, Paus Pius X veroordeelde de volgende stelling in zijn encycliek van 1907, *Lamentabili Sane*, waarin hij de dwalingen van de Modernisten veroordeelde:

“De organische structuur van de Kerk is niet onveranderlijk. Net als de menselijke samenleving is de christelijke samenleving onderhevig aan een voortdurende evolutie”.

We zien het onveranderlijke aspect van het geloof zo duidelijk, wanneer we opmerken dat de pausen van voor Vaticanum II altijd de pausen en heiligen uit de hele geschiedenis van de Kerk konden aanhalen om hun stellingen te ondersteunen. Omgekeerd halen de huidige “autoriteiten” zelden iets anders aan dan Vaticanum II en Paus Johannes Paulus II.

Terwijl de Katholieke Kerk de verworvenheden bewaakt die Onze Heer haar heeft toevertrouwd, ontdekt de synodale kerk haar geloof in de “levende consensus van het hele lichaam”.

Inhoud en bron van geloof. Natuurlijk zal het onderscheid tussen het onveranderlijke geloof van de Katholieke Kerk en het “worden” van de synodale kerk leiden tot enorm verschillende overtuigingen. Congar heeft de noodzaak van deze verschil-

len uiteengezet in zijn *Ware en Valse Hervorming in de Kerk*:

“In de oudheid was de wereld stabiel en was het ideaal om een traditie voort te zetten. De Kerk moest trouw blijven aan zichzelf en voelde nauwelijks de behoefte om nieuwe menselijke initiatieven te ontplooiën. Wij zijn daarentegen in een wereld terechtgekomen van voortdurende verandering, gekenmerkt door een evolutie van gebeurtenissen die de wereld interpreteert als vooruitgang. We hebben een besef van geschiedenis gekregen dat iets anders en meer is dan alleen maar kennis van gebeurtenissen uit het verleden; er is een gevoel van vooruitgang in de wereld, van ontwikkeling in menselijke zaken. Niet langer is de Kerk het kader voor het hele sociale leven; niet langer draagt de Kerk de wereld in zich als een zwangere moeder. Van nu af aan staat de wereld voor de Kerk als een volwassen werkelijkheid, klaar om de Kerk ter verantwoording te roepen. Het is niet langer voldoende voor de Kerk om haar trouw aan haar eigen traditie te verifiëren. De Kerk moet nu vragen en kritiek onder ogen zien met betrekking tot haar relatie tot de wereld, tot sociale waarden, tot vooruitgang en tot maatschappelijke ontwikkelingen”.

Wij die het katholieke geloof aanhangen, blijven dus in de periode van de “oudheid” die Congar beschrijft, wat waarschijnlijk de reden is waarom

Paus Franciscus de traditionele Katholieken zo vaak hekel als achterlijk. Omgekeerd zijn de “verlichte” volgelingen van Congar synchroon met de moderne wereld.

Interessant genoeg sprak Congar over het “synodale principe” als het middel waarmee een kerk “zou kunnen reageren op de levende consensus van het hele lichaam”, wat zich uiteindelijk vertaalt in het volgen van de “voorkeuren van de moderne wereld”:

“Deze link tussen kerkhervorming en het synodale principe is logisch. Het drukt duidelijk iets fundamenteels uit. Het gaat erom een initiatief vanuit de basis te koppelen aan de actie van de autoriteiten, steun vanuit de basis te koppelen aan de leiding van de organisatie. Een vergadering, welke vorm die ook aanneemt – kapittel, synode, concilie, congres, onderhandelingen – is een plaats van dialoog waar een gemeenschappelijke wil kan ontstaan en worden bekrachtigd, en waar autoriteiten kunnen reageren op de levende consensus van het hele lichaam”.

Terwijl de Katholieke Kerk het geloof beschermt dat Onze Heer haar heeft toevertrouwd, ontdekt de synodale kerk haar geloof in de “levende consensus van het hele lichaam”. In 2023 zet die “levende consensus van het hele lichaam” de synodale kerk ertoe aan de meest “verlichte” van alle vragen in haar *Instrumentum Laboris* te stellen, zoals:

“Welke concrete stappen zijn er nodig om, in het licht van de post-synodale Apostolische Exhortatie *Amoris Laetitia*, mensen te verwelkomen die zich uitgesloten voelen van de Kerk vanwege hun status of seksuele aardheid (bijvoorbeeld hertrouwde gescheiden mensen, mensen in polygame huwelijken, LGBTQ+ mensen, etc.)?”

Als trouwe Katholieken kunnen we deze vraag beantwoorden met een paar van onze eigen vragen:

- Heeft iemand anders dan Satan en anti-katholieken er baat bij om te doen alsof de Katholieke Kerk en de synodale kerk hetzelfde zijn?
- Kunnen Katholieken, gezien het feit dat de synodale kerk niet de Katholieke Kerk is, tot beide behoren?
- Kan Paus Franciscus zowel de synodale kerk als de Katholieke Kerk voorzitten?
- Kunnen onze goede herders, met een goed geweten, verzuimen de synodale kerk ondubbelzinnig aan te klagen?

Het lijkt erop dat het antwoord op elk van deze vragen een volmondig “nee!” moet zijn. We hebben nog steeds goede herders in de Kerk die dit weten. Moge God hen de genade schenken om te zien wat duidelijk is en de moed hebben om ernaar te handelen! *Onbevlekt Hart van Maria, bid voor ons!*

De Litanie van Onze-Lieve-Vrouw

Dignare me laudare te, Virgo Sacrata.

V. Geerebaert C.ss.R.
(Leuven, St.-Alfonsus-Drukkerij, 1930)

Koningin van alle Heiligen, bid voor ons.

Aan de hand van onze Moeder de H. Kerk zijn wij in de geest opgevlogen en hebben een rondgang door de hemel gemaakt; en welke engelenkoren, welke reien van uitverkorenen wij ook op onze tocht ontmoetten, in alle kringen van engelen en zaligen, hoorden wij Maria als Koningin huldigen. Geen wonder dan dat de H. Kerk aller hulde samenvat in de schitterende eretitel “Koningin van alle Heiligen, bid voor ons”.

Wat moet de vlekkeloze Maagd dan genaden hebben ontvangen, deugden beoefend, verdiensten verzameld, dat zij waardig werd gekeurd, zo eindeloos hoog boven alle heiligen, zowel van het Oude als van het Nieuwe Verbond verheven te worden, en tot aller Koningin te worden uitgeroepen!

En betaamde die verheffing ook niet? Zou het Jezus en Zijn Moeder niet tot oneer hebben gestrekt, indien een heilige een hoger volmaaktheid had bereikt? Daaruit toch zou volgen, dat die heilige ofwel een grotere over-

vloed van genaden zou hebben ontvangen, ofwel edelmoediger aan de genade zou hebben beantwoord dan Maria. En ware het niet beledigend voor God en voor de nooit volprezen Moeder van de Mensenzoon, een van beide dingen ook maar te durven veronderstellen?

Maria staat boven alle heiligen; of beminde God haar niet zoals Hij geen ander schepsel ooit liefhad, of zal liefhebben? Nu die liefde, die

God voor Maria koesterde, maakte het Hem tot plicht, haar zo met genaden te begunstigen, zoals Hij met geen ander schepsel heeft gedaan. Vandaar dan ook dat verschillende godgeleerden, onder wie de H. Alfonsus, beweren, dat Maria reeds op het eerste ogenblik van haar bestaan, meer genaden ontving, dan God ooit aan engelen en heiligen samen zou uitdelen. Dan begrijpen wij het ook, dat de Godsgezant Maria met deze veelbetekenende woorden aansprak “Wees gegroet, Gij, vol van genade”. Heeft ooit een hemelgeest een dergelijke groet aan een ander schepsel gebracht?

Maria heeft dan een onmetelijke schat van genaden ontvangen. Om ons de uitdrukking te veroorloven, het kapitaal van haar genaden was reuzig groot, en met dit kapitaal heeft zij gewoekerd, op een wijze die haar gelijke nooit zal vinden, want bij haar bleef geen enkele natuurlijke of bovennatuurlijke gave onbenut. Maria’s hart was als een vruchtbare aarde, waaraan het hemelse zaad van de genade werd toevertrouwd; geen distels of doornen verhinderden zijn groei; vandaar dal het wonderbaar ontkiemde, heerlijk opschoot en zijn aren een oogst opleverden van dertig, zestig, ja honderd graankorrels tegen één.

In Maria’s verstand drong geen verlichting door, die niet door de schitterendste medewerking van de wil werd beantwoord, en iedere uiting van de wil richtte zich rechtstreeks naar God, en ging in het goddelijk Wezen op, zodat al haar daden heerlijke akten van deugd waren.

Andere heiligen was het gegeven, uit al hun krachten naar de volmaakte liefde te verlangen, en met al de kracht van hun liefde de zonde te haten. Daarom riepen zij met de H. Theresia van Avila uit: “Liever sterven, dan de geringste dagelijkse zonde te bedrijven”. Maar hoe oprecht zij het ook meenden, toch deden allen de beschamende ondervinding van hun zwakheid op, en zij moesten bekennen dat zij, niettegenstaande hun goede wil, zich toch aan kleine fouten en onvolmaaktheden schuldig maakten.

Op hen maakt alleen Maria een uitzondering, omdat zij alleen het goddelijk ideaal van de evangelische volmaaktheid verwezenlijkte, en zij alleen met de grootste zorg alles vermeed wat zelfs de schijn van kwaad in zich droeg, en in alles de deugd beoefende, en dat wel uit zuivere liefde tot God.

Daarom zeggen dan ook de godgeleerden, dat de schatten die Maria verwierf, zich voortdurend en op de wonderbaarste wijze ophoopten tot

een reuzenberg van deugden en verdiensten.

Vergeet wij ook niet, dat Maria de zwakheden niet kende die ons zo dikwijls doen strompelen op de weg van de volmaaktheid: geen loomheid in die uitverkoren ziel, geen onstandvastigheid, geen moedeloosheid, geen geestelijke traagheid, geen ogenblikken van volslagen onvermogen om een goede gedachte te vormen, met één woord, geen verloren stonden voor de eeuwigheid. Van haar geldt het woord van de H. Schrift: *exultavit ut gigas ad currendam viam*, als met reuzenschreden legde zij de weg van de heiligheid af, voortgedreven als zij werd door een onbegrijpelijke, hemelse liefde.

Wat vooral de heiligheid van Maria kenschetste, is, dat zij in alle deugden gelijke vorderingen maakte. Andere heiligen geven in hun ziel slechts enkele trekken weer van Christus' weergaloze volmaaktheid en hebben door een of andere deugd uitgemunt. Zo bewonderen wij in de H. Franciscus van Assisi zijn liefde voor de armoede; in de H. Alfonsus van Liguori zijn brandende ijver voor de zaligheid van de meest verlaten zielen; in de H. Vincentius a Paulo zijn onbegrijpelijke naastenliefde; in een H. Agnes, een H. Aloysius, hun engelachtige zuiverheid. In Maria echter moeten wij alle deugden bewonderen, omdat zij alle in een heldhaftige graad heeft beoefend en in alle opzichten een levend afbeeldsel is van haar goddelijke Zoon, het toonbeeld van alle volmaaktheid.

Wij kunnen dan ook de goede God nooit genoeg bedanken voor de grote schat ons in Maria gegeven, want zij is waarlijk een toonbeeld voor allen, in welke levensstaat zij ook mogen zijn. Of heeft God het niet beschikt, dat Maria maagd, echtgenote, moeder en weduwe is geweest? De jonge dochter boezemt zij door haar voorbeeld, liefde in voor de zuiverheid en de zedigheid; de echtgenoten bezorgdheid voor het zielenheil van de man; de moeders ijver om de harten van hun kinderen van de prilste jeugd tot ware deugd te vormen; de weduwen, liefde voor een leven dat slechts aan God gewijd is. Maar ook allen die zich aan God hebben geschonken, vinden in Maria hun ideaal: voor de priester is zij een voorbeeld van godsvrucht en van zielenijver; de kloosterling leert van haar de nederigheid, de kluisenaar de geest van overweging en de liefde tot de eenzaamheid. Zelfs armen en rijken en beproefden, allen vinden in Maria hun toonbeeld; want spoort zij door haar gedrag de armen aan tot geduld en tevredenheid met hun lot, de rijken voelen zich door haar voorbeelden van naastenliefde aangewakkerd tot vrijgevigheid, terwijl de beproefde, wanneer hij de gelatenheid van Maria overweegt, op het voorbeeld van onze hemelse Moeder berusting leert in de beschikkingen van de aanbiddelijke Voorzienigheid.

Op Maria mogen wij dan ook deze woorden van de gewijde Boeken toepassen: *Multae filiae congregaverunt divitias, tu supergressa es universas*, vele dochters hebben

deugdzaam geleefd, maar u gaat die allen te boven.

Maria is ook Koningin van alle Heiligen, omdat zij boven al de overige heiligen verheven is in de Hemel.

Hoe vaak gebeurt het niet, dat hier op aarde mensen die ware verdiensten hebben verworven, niet erkend worden, terwijl anderen, soms personen met weinig talenten, en feitelijk met minder verdiensten, zich aan de openbare mening weten op te dringen, zelfs gehuldigd en gevierd worden, terwijl de verdiensten en de eer eigenlijk toekomen aan stille werkers, aan talentvolle maar bescheiden mannen. In de Hemel daarentegen worden alleen waarachtige verdiensten gewogen, en daar is rechtvaardigheid en verdienste de enige maatstaf van verheffing of beloning. Maria, zoals we reeds lieten uitschijnen, is de eerste in liefde en in verdiensten, daarom moet zij boven alle reien van de zaligen, ja, boven alle koren van de hemelgeesten verheven zijn. Dat is zo waar, dat de H. Bernardinus van Bustis niet aarzelt te zeggen: “Leg in de ene schaal van een balans al de glorie van engelen en heiligen tezamen, en in de andere de glorie van Maria, dan zal die van de Moeder Gods diep naar beneden slaan”.

Daarom is het, dat de verering van de heiligen, in het algemeen gesproken, tot zekere landen of streken of maatschappelijke klassen beperkt blijft. Zo is de H. Nicolaas de grote kindervriend, de H. Catharina wordt vereerd door de jonge dochters, de H. Eligi-

H. Bernardinus van Bustis

us is de patroon van de smeden, de H. Isidorus de beschermheilige van de landbouwers; Onze Lieve Vrouw echter wordt in alle werelddelen, in alle landen, in iedere stad, in elk dorp vereerd en aangeroepen, en wel door alle gelovigen, tot welke stand zij ook mogen behoren, en welke positie zij in de wereld ook innemen.

Ook worden de heiligen meestal voor bepaalde zaken aangeroepen. Wie roept de H. Antonius niet aan wanneer hij iets heeft verloren? En nemen gelovigen hun toevlucht niet tot de H. Cornelius bij stuipen of vallende ziekte, tot de H. Rochus bij een besmettelijke kwaal, tot de H. Quirinus en vele andere heiligen, als een ziekte het vee heeft aangetast? Maar Maria wordt in alle mogelijke omstandigheden gesmeekt om hulp en uitkomst, zoals de geschiedenis van haar heiligdommen overduidelijk betuigt.

Dat de heiligen slechts in bepaalde streken en landen worden aangeroepen, mag men reeds besluiten uit de voornamen, die bij de Doop

gegeven worden. Hoe verschillend zijn die namen niet, wanneer men meerdere streken bezoekt. Geheel anders is het met O.L. Vrouw. Haar naam is onder het gebed op aller lippen, geen kerk of Maria heeft er een altaar, geen christelijk huisgezin, of men treft er haar beeltenis aan, en in alle landen, in steden zowel als op dorpen, zijn er ontelbare gelovigen, die bij het H. Doopsel de naam van Maria ontvingen.

Maria wordt ten slotte met volle recht Koningin van alle Heiligen genoemd, omdat haar macht in de hemel, de invloed van alle hemelingen overtreft.

Zoals wij het reeds zeiden, zij vermag alles op het Hart van haar goddelijke Zoon.

Wel is de bewering van sommigen, dat nl. Maria als Moeder het recht zou bezitten aan Jezus te bevelen, niet van overdrijving vrij pleiten, zoals wij het vroeger reeds aanstip-

ten. De maatstaf die onder de mensen van kracht is, mogen wij zeker aanleggen, wanneer er van Maria en Jezus, als van Moeder en Zoon sprake is, doch we moeten ons voor overdrijving hoeden.

Maar al mist Maria het strenge recht Jezus in de hemel te gebieden, zij kan Hem toch haar verzoeken voordragen, en het verzoek van een moeder bij een rechtgeaard kind heeft dezelfde uitwerkselen als een gebod. Wat immers zou een Zoon als Jezus vuriger kunnen wensen, dan Zijn Moeder, die Hij zo hartelijk bemint, op alle mogelijke wijzen voldoening te schenken en haar verering onder de gelovigen uit alle krachten te bevorderen?

Maria is dus waarlijk de Koningin van alle Heiligen! Hoe heerlijk is de nachtelijke hemel, wanneer duizenden sterren tintelen aan het donkerblauwe firmament! Maar laat in het Oosten de zon ontwaken, laat zij haar eerste purperen stralen langs de gezichtseinder verspreiden, dan verbleekt het sterrenlicht voor haar machtige glans. Zo verbleekt ook de luister van de heiligen, wanneer Maria, hun Koningin, in al haar glans verschijnt. Terecht mogen wij van de Moeder van de Heer de woorden van onze gewijde Boeken laten gelden: *posuisti in capite ejus coronam de lapide pretioso*, U hebt, o Heer, haar het hoofd omkranst met een kroon, die van de kostbaarste edelstenen fonkelt.

Gebed: O heiligen en uitverko-
renen van de Heer, u, die Maria's
troon omringend, van bewondering
zijt opgetogen over haar weergaloz-
se schoonheid, hef uw heerlijkste
lofzangen en uw mooiste jubel-
liederen aan om uw Koningin te
vieren, want zij sluit in haar hart
al wat u verheerlijkt en zij draagt
om haar slapen een kroon, zo
schitterend, dat alle gloriekronen
bij die van haar verbleken! En u, o
allerheiligste Maagd, *spes nostra*
... in hac lacrimarum valle, onze
hoop in dit tranendal, heb mede-
lijden met ons, die met verlangen
en vrees onze blikken ten hemel
heffen, waar u in eeuwige verheer-
lijking troont. Wij willen met u
verenigd worden in het vaderland
van de reine liefde, maar duld dan
ook niet dat wij ooit in doodzon-
de vallen, maar tooi ons hart met
uw heerlijke deugden, opdat wij
eens waardig bevonden worden
naast uw troon te staan, en u, als
onze Koningin en weldoenster met
eeuwige dankbaarheid en liefde te
omringen. Amen.

Oefening: Dikwijls tot Maria her-
halen: O mijn Meesteres, o mijn
Moeder, gedenk toch dat ik de uwe
ben, bewaar mij en bescherm mij
als uw goed en uw eigendom.

wordt vervolgd ...

Terugblikken

Het zomerkamp van de Eucharistische Kruistocht, van **zondag 30 juli t/m 10 augustus** op het scoutsterrein van Nuenen, was dit jaar opnieuw een enorm succes. De twee laatste jaren stijgt het aantal deelnemers telkens met 20 personen! Het thema van het kamp luidde 'Strijders Gods'. Dit inspireerde de kinderen om in deze huidige tijd zelf ook te werken ter ere Gods: eigen heiliging en de samenleving herstellen in Christus!

Op zaterdag 19 augustus hielden 21 Leden van de Militia Immaculatae Leiden een enquête over “Levensbeschouwing” in de oude binnenstad van Leiden. Ze interviewden 140 mensen. Vooral bij de vragen “Is er leven na de dood?”, “Wie is Jezus?” en “Wie is de stichter van de Katholieke Kerk?” werd een heel aantal zielen wakker geschud. De MI-ers konden heel veel wonderdige medailles verdelen, en velen namen ook de flyer mee van kapellen van de FSSPX in het Nederlandstalig gebied. De deelnemers zelf hebben nu geleerd op een vlotte manier hun medemens te wekken voor het “enig belangrijke”.

Een flinke groep bedevaarders liep op **zaterdag 26 en zondag 27 augustus** van Gorcum naar Den Briel om de voorspraak in te roepen van de HH. Martelaren van Gorcum voor katholiek herstel en voor roepingen in de Lage Landen. Enige regen kon de ijver niet afremmen. Dit jaar werd er een relikwieschrijn met een relikwie van de martelaren meegedragen tot eerherstel voor de bespotting hun aangedaan en voor de brutale wreedheid tegenover hun lichamen.

In Utrecht is op **zondag 10 september** de Eucharistische Kruistocht officieel van start gegaan. Het Eucharistisch Altaar in de St. Willibrordkerk is natuurlijk goud voor deze kinderbeweging!

Eucharistische Kruistocht

De Kruisvaarder

Bid - Communiceer - Offer je op - Wees apostel!

Het verzameladres van de Schatkisten is:
St. Clemenspriorij, Heuvel 23, 5674 RR Nuenen-Gerwen, Nederland

De Kruisvaarder bidt, communiceert en offert zich op voor de intentie, die Pater Davide Pagliarani, Algemeen-Overste van de Priesterbroederschap St. Pius X, iedere maand opgeeft.

Oktober:

Voor de genade van een zalige dood!

November:

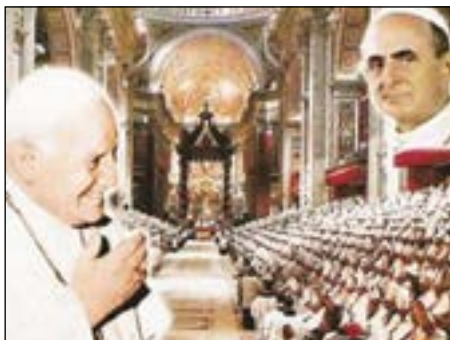
Voor de overledenen van onze families!

Toppunt van omstreden beslissing uit de kerkgeschiedenis – Deel 2

Beste Kruisvaarders,

“Het Nieuwe Pinksteren”

“Aggiornamento!” Zo in het Italiaans. In het Engels: “update”. Paus Johannes XXIII wil de Kerk “bij de tijd brengen”. “De vensters moeten open en frisse lucht uit de wereld moet binnenwaaien!” Waardoor? Dankzij het Tweede Vaticaanse Concilie, wat Paus Johannes samenroept en door zijn opvolger (Paus Paulus VI) wordt voortgezet. Het eerste zuiver “pastorale” concilie, zonder garantie van onfeilbaarheid (= foutloos zijn, zie vorig nummer, juli). “Het zal allemaal beter en mooier worden!”, denken ze. “Een nieuwe lente!” “Een nieuw Pinksteren in de Kerk!” En? Hoe pakt dat uit? Tijdens “hét Concilie”: een “staatsgreep” van “vernieuwers”. Met “moderne” ideeën: “Alle godsdiensten zijn min of meer goed”, “De Katholieke Kerk is één van de delen van de Kerk van Christus”, “De overheid mag niet eenzijdig katholiek zijn”, “Ieder heeft

het recht de godsdienst te kiezen die hij wil” ... In 1970 komt er nog de “Nieuwe Mis” met “vernieuwde” vorm van sacramenten bij: in de volkstaal, maar zó veranderd, dat protestanten nauwelijks nog een verschil mogen merken! *Komt* daardoor nu de nieuwe bloei? Jezus zegt: *Mattheüs 7, 20: “Aan hun vruchten zult ge ze kennen!”* Onder andere: roeping (jonge mensen die hun leven aan God willen geven als priester, broeder of zuster) smelten ineens weg,

eerbied in de H. Mis verdwijnt, kerkbezoek op zondag stort in, biechten doet bijna niemand meer, het geloof wordt praktisch helemaal niet doorgegeven aan de jeugd en de missie (bekering van niet-gelovigen) ... wordt bijna *totaal* opgegeven! De herders (priesters en bisschoppen) raken in verwarring en weten de schaapjes (gelovigen) niet meer te leiden ... Zoals u in het vorige nummer kon lezen: het Tweede Vaticaans Concilie is niet onfeilbaar, kon dus fouten maken. Zegt Paus Paulus VI zélf. En *maakte* ook fouten! “Nieuwe lente” in de Kerk?? Dooie winter!

*“U hebt toch een zekere leeftijd.
Dus ... ”*

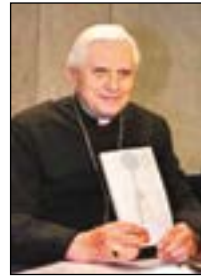
Doet dan niemand iets daartegen? Toch wel! Eén van de bisschoppen wordt bekend omdat hij vasthoudt en doorgeeft, wat vóór “hét Concilie” gebruikelijk was. En door de door hem opgerichte kerkelijke congregatie “Priesterbroederschap Sint Pius X” (FSSPX) wél vruchten mag krijgen zoals voordien. Meer roepingen, eerbied, bloeiende christelijke gezinnen ... Zijn zijn collega’s daar blij mee? Nee: vaak jaloers! Of hem beschuldigend van “achtergebleven”, “niet mee met de tijd” ... Ieder mag

wat nieuws uitproberen, alleen niet degenen, die dát willen voortzetten, wat Jezus’ Kerk altijd deed: de katholieke traditie. Die bisschop, Mgr. Marcel Lefebvre, richt zich daarover op 29 augustus 1976 aan de paus: “Bij alle experimenten die men vandaag maakt, mag toch dát van de voorbije twintig eeuwen niet ontbreken? H. Vader: laat ons toch het experiment van de traditie maken!” Of hij wil of niet, Mgr. Lefebvre wordt tot boegbeeld en leider van de “katholieke traditie”. Maar: elke mens zal eens sterven. En wanneer Mgr. Lefebvre bijna 80 jaar oud wordt, weet iedereen dat hij niet meer zeer lang te leven zal hebben. Mocht dus deze bisschop komen te overlijden zónder dat een andere bisschop priesters gaat wijden voor de traditie, dan dreigt de traditie van de aardbol te verdwijnen. Wie spreekt dit luidop uit? In het vorige nummer lezen we het al: het is een zwerm journalisten! In 1983 werpen ze Monseigneur toe: “U heeft toch een zekere leeftijd? Zult u een opvolger tot bisschop wijden?” Mgr. Lefebvre: “Ik heb in ieder geval voor het ogenblik *niet* die bedoeling. Ik vertrouw op Gods Voorzienigheid, die wel alles zal leiden. Krijg ik *geen* teken van de Voorzienigheid, dan ga ik niet overhaast handelen.” Wel, *komt* dit teken van Gods Voorzienigheid er nu?

*Het eerste teken:
het nieuw kerkelijk wetboek (1983)*

Wat is het laatste document van Vaticanum II? Volgens Paus Johannes Paulus II: “Het kerkelijk wetboek van 1983”. Waarom “nieuw” recht? Dezelfde paus: “Het wetboek moet overeenstemmen met de nieuwe ecclesiologie (= hoe de

Kerk zou moeten zijn)". En? Wat komt daaruit? Een ramp? Dat kan men niet in alles zó zeggen. Veel is gewoon herhaling van voordien. Maar ... er *zijn* een aantal rampen! Ergst: canon (wet) 844 §4: Biecht, Oliesel en zelfs H. Communie mogen worden gegeven aan gedoopte *niet*-katholieken die een "katholiek begrip" van deze sacramenten hebben. Maar die niet katholiek *zijn* of *worden*. De sacramenten aan niet-katholieken te geven, gold vóór dit nieuwe wetboek als "zwarte zonde"! Gevolg van deze nieuwe wet: verwarring over wat nog het ware geloof is, verhindering van bekerings, ontwijding van de H. Communie! Mgr. Lefebvre is geschokt!

*Het tweede teken:
waar het Tweede Vaticaans Concilie
de vroegere leer van de Kerk direct
tegenspreekt*

Al op 6 november 1985 geeft Mgr. Lefebvre aan Kardinaal Ratzinger, prefect van de Congregatie voor de Geloofsleer, de tweede man in het Vaticaan en latere Paus Benedictus XVI, een reeks van vragen af. Twijfels, "dubia", over leringen van Vaticanum II. Vooral over het document met de duidelijkste breuk: "Dignitatis humanae". Kort ver-

klaard: "De waardigheid van de mens is zó groot dat hij het recht heeft de godsdienst te kiezen of te laten vallen die hij wil". En: "De overheid van een land mag *niet* katholiek zijn, maar moet ruimte laten voor *elke* godsdienst." Wat komt daaruit? In tot dan katholieke landen gaan mensen massaal naar protestantse groepen over. Omdat die *waar* zijn? Nee: omdat die gezondheidszorg en gratis scholen aanbieden! Zo in Brazilië: 60 miljoen afvalligen tussen "hét" Concilie en 1985! Mgr. Lefebvre nu vraagt in Rome uitleg over die breuk met de leer van voordien. Het antwoord komt op 9 maart 1987. Wat staat erin? Monseigneur Lefebvre: "Zij zeggen dat godsdienstvrijheid een nieuwigheid betekent, die echter in harmonie met de traditie kan worden gebracht." Monseigneur denkt daar anders over: "God en de waarheid veranderen niet. Wat de Kerk

ééns plechtig heeft vastgelegd of veroordeeld, kan niet worden veranderd!”

*Het derde teken:
“Broeder Ezel” kán niet meer!*

1986. “Broeder Ezel” (een uitdrukking van de H. Franciscus van Assisi) is ons lichaam. Wanneer iemand de tachtig nadert, weet hij dat hij niet zo lang meer te leven zal hebben. Mgr. Lefebvre begint het te merken. In februari 1988 schrijft hij daarover aan de paus: “Gelet op mijn leeftijd en uitputting ... Al twee jaar ben ik geen priesterwijdingen meer gaan toedienen in de Verenigde Staten. De seminaristen smachten ernaar te worden gewijd. Maar heb niet meer de gezondheid om over de oceanen te trekken ...” Een paar jaar later zullen dokters bij de bisschop ook iets minder prettig vaststellen: darmkanker! Met andere woorden: de tijdbom tikt! Er moet nu snel een beslissing worden genomen!

*Het vierde teken:
toppunt van verkeerd oecumenisme:*

*het drama van Assisi
(27 oktober 1987)*

Paus Johannes Paulus II verrast de wereld in 1986: hij nodigt vertegenwoordigers van ongeveer *alle* godsdiensten uit naar Assisi, om “samen te bidden voor de vrede”. De vraag is, of het voor de goede God aangenaam kan zijn dat de paus openbaar samen bidt met afgodendienaars. Een even belangrijke vraag is: welke indruk gaan de mensen krijgen, wanneer de paus op dezelfde hoogte gaat staan met vertegenwoordigers van valse godsdiensten? Als geen andere beseft Mgr. Lefebvre wat voor schade op komst is: Hij slaat alarm en schrijft op 27 augustus 1986 aan zeven kardinalen: “Ik smeek u: red de eer van de Kerk! Met het Eerste van de Tien Geboden wordt de spot gedreven! Het slechte voorbeeld voor de zielen is onbeschrijflijk! Protesteer toch openlijk!” Antwoord? Bijna geen!

Maar: wat komt, is zelfs nóg erger dan Mgr. Lefebvre verwacht! In de kerk San Pietro plaatsen de leider van boed-

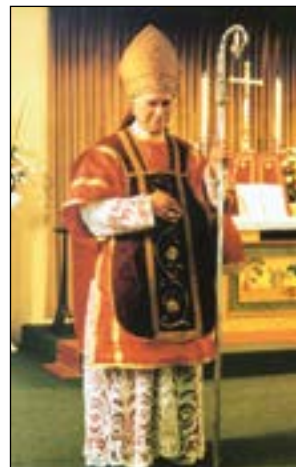

dhisten, de Dalai Lama, en een aantal van zijn Tibetaanse monniken een boeddhabeeld. Boven het tabernakel, waarin Jezus in de Hostie woont! Beneden vallen boeddhistische monniken neer en bidden: “Mogen allen de toestand van Boeddha bereiken!” Dit is afgodendienst! Jezus zou dit noemen: “*Gruwel op de heilige plaats*” (Mattheüs 24, 15). Wist Paus Johannes Paulus II vooraf dat dit zou gebeuren? Waarschijnlijk niet. Maar hij stelde de boeddhisten wel een kerk ter vrije beschikking. En dan: wat zien en onthouden de mensen? De paus op dezelfde hoogte als dienaars van valse godsdiensten! Eric Sammons van “Crisis Magazine”: “Assisi betekent een breuk met 4000 jaar joods-christelijke overlevering. Dit zendt de boodschap dat het Katholiek Geloof een godsdienst onder velen is, niet het ene ware geloof.”

Mgr. Lefebvre zendt een schokgolf door de wereld...

29 juni 1987. De dag die alles wakker schudt! Monseigneur Lefebvre preekt bij de priesterwijdingen in Ecône: “U weet dat ik op tekenen van de Voorzienigheid heb gewacht om dingen te doen die nodig zijn voor het voortbestaan van

de Kerk. Ik moet toegeven dat ik ervan overtuigd ben, dat die tekenen nu gekomen zijn. Het gaat om Assisi en het antwoord van Rome op onze tegenwerpingen tegen de dwaalleren van het Tweede Vaticaans Concilie. Op ons weegt zware plicht. We zijn ervan overtuigd dat het niet juist zou zijn, mochten we het werk dat God in onze handen heeft gelegd, in de steek laten. We leven in een uitzonderlijke tijd! Het is duidelijk dat God van ons verlangt ervoor te zorgen dat de Kerk voort bestaat. Daarom is het waarschijnlijk, dat ik bisschopswijdingen zal moeten toedienen, vóór ik aan de goede God rekenschap van mijn leven zal moeten afleggen!” Een paar dagen later, op 4 juli 1987, bij de priesterwijdingen in Zaitzkofen, gaat de aartsbisschop nog méér toelichten: “De goede God kan niet willen dat Zijn Kerk van de aardbodem verdwijnt! Wij moeten aan de Kerk de middelen geven om voort te bestaan en het ware Offer voort te zetten.” Hoort de buitenwereld dit? En hoe! Tegenstanders schreeuwen: “Als die dat doet, gaat hij in schisma (kerkscheuring)!”

“Rome” nu ineens tóch lief?

3 oktober 1987. Mgr. Lefebvre viert zijn bisschopsjubileum in Ecône. Wéér ver-rast hij alle toehoorders: “Op 14 juli heb ik Kardinaal Ratzinger ontmoet. Ons werden oplossingen voorgesteld als *nooit* tevoren! Bid, opdat deze gesprekken tot welzijn dienen van de Kerk! Want wij zoeken niet zozeer het welzijn van de Broederschap, maar dat van de [hele] Kerk. Moge de goede God ervoor zorgen dat wij op officiële, vrije wijze tot de opbouw mogen bijdragen! Wij kunnen de zuurdesem zijn, die de Kerk weer laat herrijzen en haar het vuur terug schenkt!”

De hele FSSPX doorlichten. Rome’s onderzoeker is onder de indruk!

Rome stuurt een visitator (officiële onderzoeker) naar de FSSPX. Het is Kardinaal Édouard Gagnon, een Franstalige Canadees, voorzitter van de Pauselijke Raad voor het Gezin. Het is dezelfde man die in opdracht van Paus Paulus VI in het Vaticaan onderzocht of er vrijmetselaars (leden van een machtig, geheim verbond van geloofs- en kerkvijanden) zijn binnengeslopen. Antwoord:

ja! Sebastiano Baggio. De man die tussen 1972 en 1984 alle bisschoppen in de wereld heeft benoemd! Aartsbisschop Annibale Bugnini. De man die in 1968-70 de “Nieuwe Mis” richting protestants heeft “gemaakt”. Kardinaal Jean-Marie Villot. Staatssecretaris, die Paus Paulus VI stevig in zijn greep had en samen met Aartsbisschop Paul Marcinkus grondig de kamer van onverwachts overleden Paus Johannes Paulus I poetste en niet toeliet dat dokters het lichaam van de paus onderzochten! Hoe weten we dit? Door P. Charles Murr, de “rechterhand” van Kardinaal Gagnon.

Kardinaal Gagnon nu, bezoekt vele huizen van de FSSPX. Hij is zeer onder de indruk! Van twee dingen. Eén: zovele bloeiende traditioneel-katholieke gezinnen. Twee: dat schrijft Kardinaal Gagnon in het gastenboek van Ecône (08/12/1987): “Moge de Onbevleete Maagd Maria onze vurige gebeden verhoren, opdat het in dit huis zo wonderlijk volbrachte werk van priesteropleiding *overal* in de Kerk moge uitstralen!” Vóór zijn vertrek uit Ecône vertrouwt Kardinaal Gagnon aan Mgr. Lefebvre toe: “Over al wat ik heb gezien en gehoord, zal ik positief verslag uitbrengen!” En daarna schrijft hij een

v.l.n.r.: Kardinaal Baggio, Aartsbisschop Bugnini, Kardinaal Villot en Aartsbisschop Marcinkus

Kardinaal Gagnon

brief aan de FSSPX met onder andere daarin: “Aartsbisschop Lefebvre is een kostbare schat!”

*Onderhandelingen.
De spannendste lente!*

Op 15 april is Mgr. Lefebvre enthousiaster dan ooit! Hij schrijft een dankbrief aan Kardinaal Ratzinger, de paus en hem dankend. Waarom? Die topmannen van de Kerk hebben het tot dan onbespreekbare beloofd: een bisschop als opvolger voor Mgr. Lefebvre! Op 4

en 5 mei mag Mgr. Lefebvre in Rome direct met Kardinaal Ratzinger praten. Een bijna vriendelijke, in ieder geval zeer hoopvolle sfeer. Op het einde legt Kardinaal Ratzinger aan Mgr. Lefebvre een voorstel tot akkoord, genaamd “protocol”, voor ...

*Bijna gelukt:
het “protocol” van 5 mei 1988.*

Het staat vol prachtige dingen: de FS-SPX zal mogen leven. Een bisschop wordt beloofd. Maar ... er staat ook in:

“Over uit het *Tweede Vaticaans Concilie en de daarna gevolgde hervormingen* die ons met de traditie van de Kerk moeilijk te verenigen lijken, verplichten wij ons een *positieve houding* in te nemen.” Wil dit zeggen dat als iets fout loopt, je niet meer mag waarschuwen? En er komt “een Commissie in Rome voor het oplossen van geschillen”. Maar ... van de zeven leden: maar *twee* traditioneel katholieke priesters! Ben je dan in veilige handen? Mgr. Lefebvre vindt dit moeilijk om slikken. Toch wil hij de mooie kans op een op-

lossing niet verknoeien en ondertekent het “protocol” (= voorlopig akkoord). Dit zal men hem eeuwig voorhouden!

Kapers op de kust. Iets klopt niet! De kandidaat-opvolger op de lange baan.

Een bisschop krijgen: mooi! Maar concreet *wanneer* en *wie*? Mgr. Lefebvre legt op 15 juni uit hoe het direct na de ondertekening verder is gegaan. “Kunt u ons al een datum geven voor de wijding van de bisschop? U hebt nog de tijd vanaf nu tot 30 juni. De namen bevinden zich al bij het bureau in het Vaticaan.” Kardinaal Ratzinger: ‘30 juni is *onmogelijk!*’ Mgr. Lefebvre: ‘Wanneer dan? Op 15 augustus, bij de sluiting van het Mariale Jaar?’ Kardinaal Ratzinger: ‘Nee. Van 15 juli tot 15 september duurt de vakantie.’ Mgr. Lefebvre: ‘Laat ons dan de 1^e november nemen, Feest van Allerheiligen?’ Kardinaal Ratzinger: ‘Dat weet ik niet.’ Monseigneur: ‘Tegen Kerstmis?’ Kardinaal Ratzinger: ‘Dat kan ik u niet zeggen ...’”. Monseigneur Lefebvre heeft intussen een lijst met kandidaten van priesters voorgesteld, van wie hij zich kan voorstellen dat het goede bisschoppen zullen zijn. En? Kiest de paus er iemand van uit? Nee! Waarom niet? Hoewel wereldwijd een heel aantal onwaardige bisschoppen worden benoemd, past zagezegd geen enkele van de voorgestelde priesters van de FSSPX! De belofte van een opvolger wordt dus op de lange baan geschoven! En dan komt er nog een hindernis bovenop: Kardinaal Ratzinger haalt een ontwerp van brief tevoorschijn, die Mgr. Lefebvre aan de paus zou moeten sturen. Daarin: “Ik smeed u nederig mij alles te vergeven wat aan mijn houding

en die van de FSSPX de plaatsvervanger van Christus [= de paus] kan hebben gekwetst.” Dat ondertekent Aartsbisschop Lefebvre *niet!* Nu krijgt hij ernstige bedenkingen: “Men speelt een spel met ons!”

Spannendste lente? Dan heb je de zomer nog niet meegemaakt!

Met een slecht gevoel in de maag reist Mgr. Lefebvre terug naar Ecône. Vreemd: de volgende ochtend verschijnt hij maar niet bij het ontbijt! Zo kent men hem niet! Er is iets ernstigs aan de hand! Wat? Wel: Monseigneur is een brief aan het schrijven. Aan Kardinaal Ratzinger. Inhoud: “U hebt mijn ontgoocheling gemerkt. De bisschopswijding wordt verschoven naar een latere datum die *niet* wordt vastgelegd. Dat is de vierde keer dat ik die datum moet opschuiven! Die weerstand doet mij deze vertragingen terecht vrezen. Ik hoop dat mijn verzoek een verzoening niet in de weg staat”. Monseigneur trekt zijn handtekening terug en verlangt een vaste datum voor de wijding van een opvolger. Binnenkort! Nog dezelfde 6^e juni antwoordt Kardinaal Ratzinger: “Ik heb kennis genomen van uw bedoeling op 30 juni een lid van de FSSPX tot bisschop te wijden. Deze bedoeling staat in scherp contrast met wat u hebt aanvaard bij ons gesprek op 4 mei en met het protocol wat u gisteren hebt ondertekend!”

Dan maar de paus zelf ...

Er gebeurt wekenlang niets meer. Mgr. Lefebvre schrijft daarom op 20 mei aan Paus Johannes Paulus II: “Het blijkt dat de bisschopswijding voor de H. Stoel

[= de paus] een probleem betekent. Ik zie mij moreel gedwongen een eind te maken aan het afwachten. Mij lijkt voortaan de 30^e juni de laatst mogelijke datum. Mij lijkt dat die datum door de Voorzienigheid gewild is. H. Vader, wil zo goed zijn een einde te maken aan dit pijnlijk probleem”. En? Reageert de paus? Voorlopig niet!

Persberichten.

De Kardinaal moet reageren.

Kardinaal Ratzinger geeft intussen een interview aan een Duitse krant, waarin hij zegt: “Wij kunnen niet aanvaarden dat er groepen bestaan die nog na het concilie en de hervormingen van daarna dit *niet* laten gelden!” O! Ging het dáárom? Nu, Mgr. Lefebvre is weer aan zet. Op 26 mei schrijft Monseigneur aan Kardinaal Ratzinger: “Het is voor ons nu duidelijk gebleken dat het doel van de gesprekken erin bestaat ons te integreren in de conciliaire kerk. Wij dachten dat u ons de middelen zou geven de werken van de Traditie voort te zetten, bijzonder door ons helpers in het bisschopsambt te schenken en een orgaan in Rome met meerderheid voor de Traditie. Op die punten krijgen we echter geen voldoening. Daarom zien wij ons gedwongen u te vragen ons vóór de 1^e

juni duidelijk de bedoelingen van de H. Stoel te laten weten en wel op deze twee punten: wijding van drie bisschoppen gepland voor de 30^e juni en meerderheid van leden van de Traditie in de Romeinse Commissie. Mocht ik daarop *geen* antwoord krijgen, zal ik de namen publiceren van de kandidaten die ik op 30 juni zal wijden. Mijn gezondheid laat geen verder uitstel toe”. Kardinaal Ratzinger antwoordt: “De Commissie neemt niet de beslissingen, maar de H. Vader [= de paus]. Dus *stelt* zich de vraag niet eens naar een meerderheid. Wat het tweede punt betreft, bevestigt de H. Vader dat hij een lid van de FSSPX tot bisschop zal benoemen, zodat de wijding kan plaatsvinden, komende 15e augustus. Dit verlangt echter een groter aantal dossiers van kandidaten, die hem in staat zullen stellen vrij een kandidaat uit te kiezen die overeenkomt met het gewenste profiel”. Mooi: eindelijk een datum. Maar: *wie* mag gewijd worden? Het wordt *wéér* op de lange baan geschoven! Wat voor man verwachten de paus en Kardinaal Ratzinger? Wie heeft het “gewenste profiel”? Door P. Murr weten we dat Paus Johannes Paulus II doodsbang is van bepaalde machtige ingeslopenen en van traditie-vijandige bisschoppen. Het lijkt erop alsof Mgr. Lefebvre nu een kandidaat-bisschop moet zien te vinden die zowel voor de traditioneel katholieke gelovigen als voor hun tegenstanders zou moeten passen. Onmogelijk!

Toch maar weer richting paus ...

2 juni. Mgr. Lefebvre schrijft aan Paus Johannes Paulus II: “De gesprekken met Kardinaal Ratzinger hebben er

ons van overtuigd dat de tijd voor een openhartige en efficiënte samenwerking nog *niet* is gekomen. We hebben om meerdere bisschoppen uit de Traditie gevraagd en om een meerderheid in de Romeinse Commissie, en dit om ons te beschermen. Gezien geweigerd wordt deze verzoeken in overweging te nemen en gezien duidelijk is dat het doel van een verzoening helemaal niet hetzelfde is voor de H. Stoel [= u] als voor ons, menen wij dat het beter is, nog te wachten tot gunstiger tijden. Daarom zullen we onszelf de middelen geven het werk voort te zetten wat de Voorzienigheid ons heeft toevertrouwd, verzekerd door de brief van Kardinaal Ratzinger van 30 mei dat een bisschopswijding niet tegen de wil van de H. Stoel is”. Paus Johannes Paulus II laat zich een week tijd om te antwoorden. Dan schrijft hij: “U lijkt al het verworvene van de voorafgaande gesprekken weg te werpen, in flagrante tegenspraak met het op 5 mei ondertekende protocol! Uit een vaderlijk hart, maar in alle ernst, spoor ik u aan uw plan op te geven dat er niet anders kan uitzien dan een schismatieke daad!”

*De onderhandelingen springen af!
Wiens schuld?*

Rond 19 juni ontvangt Mgr. Lefebvre een brief van Kardinaal Gantin, hoofd van de Congregatie voor de Bisschoppen. Een officiële waarschuwing: “Canon (kerkwet) 1382: indien u werkelijk omzet wat hierna wordt genoemd, zullen u en de door u gewijde bisschoppen vanzelf de [straf van] excommunicatie [uitsluiting] oplopen”. Nu is het duidelijk: de onderhandelingen zijn afgesprongen! Wie heeft dat te verant-

woorden? Mgr. Athanasius Schneider, nu hulpbisschop in Kazachstan, vertelt in Amsterdam op 9 augustus 2022 aan mijzelf: “Ik weet van P. Bisig dat Kardinaal Ratzinger hem heeft gezegd: ‘Dat de onderhandelingen zijn afgesprongen met Mgr. Lefebvre, ligt ook aan *onze* [die van Kardinaal Ratzinger en Paus Johannes Paulus II] zonden ...’” Oeps!

*Ongehoorzaamheid,
excommunicatie, schisma?
Wat zegt het kerkrecht daarover?*

De wet, die Kardinaal Gantin opstuurt, zegt: Canon 1013: “Het is geen enkele bisschop toegestaan een andere bisschop te wijden, tenzij vooraf de toestemming van de paus vaststaat”. En: Canon 1382: “De bisschop die zonder pauselijke toestemming iemand tot bisschop wijdt, en deze die van hem de wijding ontvangt, lopen vanzelf een excommunicatie [= uitsluiting] op”. Is dat zo? Specialisten kerkrecht antwoorden. Onder hen Dr. Rudolf Kaschewsky. Hij roept een andere wet in herinnering, die vastlegt of de bovengenoemde überhaupt wel van toepassing kan zijn. Namelijk: Canon 1323, nr. 4: “Aan geen enkele straf is onderworpen, diegene die heeft gehandeld onder druk van ernstige vrees, of uit nood, tenzij deze handeling intrinsiek slecht [= van natuur uit zeer boos] is of de zielen tot nadeel strekt.” Dus: eigenlijk is een kerkstraf hier *uitgesloten!*

*Een mysterieuze,
zwarte limousine ...*

Ecône, 29 juni 1988, 18.00 u. Vooravond van de geplande bisschopswij-

dingen. Een chique, zwarte auto rijdt de binnenkoer van het seminarie binnen. Waar vandaan? Van de nuntiatuur [=pauselijke ambassade] in Bern, hoofdstad van Zwitserland. De chauffeur heeft een telegram in de hand van Kardinaal Ratzinger: “De H. Vader vraagt u vaderlijk maar met klem *nu onmiddellijk* naar Rome te vertrekken, zonder verder te gaan met de door u aangekondigde bisschopswijdingen!” Mgr. Lefebvre vraagt: “Waarheen precies in Rome?” Geen antwoord ...

*De bisschopswijdingen. Preek van
Mgr. Lefebvre.*

“Ver van mij me te willen opstellen als paus! Ik ben maar een bisschop van de Katholieke Kerk die verder gaat met door te geven wat hij zelf heeft ontvangen. Ik kan in geweten niet deze seminaristen als wezen achterlaten. En ook *u* kan ik niet als wezen achterlaten, door te verdwijnen en niet voor de toekomst te hebben gezorgd. Dat dat zou in tegenspraak zijn met mijn plicht! Binnen een aantal jaren, ik kan

zelf niet zeggen hoeveel, zal de Traditie zijn rechten in Rome terugkrijgen. Wij zullen omarmd worden door de gezagsdragers in Rome en zij zullen ons danken het geloof te hebben bewaard!”

Na zo 'n zware en omstreden beslissing ... hoe voel je je als bisschop?

Moeder Overste Anne-Marie Simoulin getuigt: “Nog dezelfde avond van de bisschopswijdingen liet Monseigneur mij bij zich roepen en zei: ‘Moeder! Ik bevind mij nu in een ongelooflijke vrede. Nu weet ik zeker dat ik heb gedaan wat de goede God wilde! De vrede die nu in mij woont, geeft mij nu *honderd* percent zekerheid!’”

En: hoe voelen de “conservatieve katholieken” zich?

Wanneer de paus zelf zegt dat je grondig verkeerd bezig bent, ... dan maakt dat indruk! En vele mensen volgen zijn oordeel: “Ongehoorzaamheid en schisma!” Wanneer de paus zoiets verklaart, is het dan zeker dat hij dan geen fout maakt? Natuurlijk niet! Na verloop van tijd, wanneer ze zien dat er werkelijk geen enkele wil tot losscheuren bij de leden van de FSSPX is en dat het werk verder wordt gezegend, gaan een aantal van de mensen die eerst de woorden van Paus Johannes Paulus II klakkeloos overnamen, daar *anders* over denken. Zo Jean Madiran, bekend auteur: “Toentertijd was ik niet in staat een oordeel te vellen. Vandaag zou het mij zwaar vallen te moeten zeggen dat Monseigneur ongelijk had”. En weer Mgr. Athanasius Schneider (Amsterdam, 9 augustus 2022): “Zonder die

handeling [van traditionele bisschoppen te wijden] zou de katholieke traditie verloren zijn!” En zelfs Kardinaal Ratzinger zélf. In 2004 loopt hij in Rome een priester van de FSSPX tegen het lijf, Pater Stephan Maessen. Hij zegt hem: “Achteraf gezien moet ik toegeven dat Mgr. Lefebvre gelijk had zijn werk niet uit te leveren aan de macht van de huidige bisschoppen”. Kardinaal Gagnon, de visitator van de FSSPX in 1987, keurt eerst de wijdingen af. Maar zijn vriend, Pater Charles

Murr, vraagt hem een tijdje daarna zijn mening. Mgr. Gagnon: “Met de huidige toestand in het Vaticaan: Mgr. Lefebvre heeft compleet gelijk!”

*“De Kerk is, waar Petrus is!”
Klopt dit? Altijd?*

Men kan diegenen begrijpen die in deze uitzonderlijke tijden niet meer klaar zien: Wie heeft nu gelijk? Een bisschop, die meent in tijden van ondergang de Kerk te moeten redden door hun traditiegetrouwe bisschoppen te geven? Of veelmeer de paus, die dat *niet* zo ziet en wijdingen op de lange baan schuift? Monseigneur Lefebvre zegt daarover (Ecône, 14/05/1989): “Diegenen, die onze houding niet begrijpen, herhalen ons vaak: ‘Waar de paus is, daar is de Kerk’. Maar kan men in waarheid niet beter zeggen: ‘Waar Maria is, daar is de Kerk?’ Wanneer de opvolger van Petrus zo ver gaat Maria *niet* te volgen door de geest van waar-

Mgr. Schneider

heid en heiligheid *niet* meer te verspreiden, waar moeten wij dan heen? Wij zullen ons rond Maria scharen!” De Engelse Pater James Mawdsley zegt het *nog* duidelijker (september 2022): “Ik heb me vergist eerst tegen de FS-SPX te zijn. Mgr. Lefebvre stond op het beslissende ogenblik als de Apostel Johannes onder het kruis van Jezus, op de juiste plaats, in plaats van met Petrus [= de paus] te vluchten!”

*Hartverscheurende beslissing:
mag een “stuurman” ingrijpen
wanneer de “kapitein”
de hoge nood niet ziet?*

Terug naar de vergelijking van Kennedy Hall in het vorige nummer. Als-

maar meer “passagiers” (zielen, mensen) vinden de weg naar de “eeuwige haven” (hemel) niet meer. Wanneer Gods “kapitein” op aarde (Paus Johannes Paulus II) niet merkt *waarom* zovelen “overboord gaan” (het geloof verliezen) of naar een “piratenschip” (een ander dan het ware geloof) overstappen ... En dan waarschuwende stemmen het hem zeggen, mag dan de “stuurman” (Mgr. Marcel Lefebvre) inspringen om zoveel mogelijk te redden? Ook wanneer de “kapitein” dat niet inziet en dat dus niet zonder meer wil toelaten? Mgr. Lefebvre heeft herhaaldelijk benadrukt dat hij eigenlijk nooit in zo’n toestand wilde komen. Paus Johannes Paulus II is geen boze, kwade mens. Hij is zelfs lief en vroom! Maar hij dwaalt soms (alsof de goede God van gedachte verandert, zie vorig nummer) en heeft schrik van bepaalde machtige schurken die de Kerk zijn binnengedrongen. En door te beweren dat Mgr. Lefebvre zich heeft geëxcommuniceerd en dat hij zozegd de paus niet erkent (hoewel Monseigneur zelf het omgekeerde staande houdt), heeft

Er zijn er die roepen: “O ... de goede God zou wel een *ander* middel gevonden hebben!” Echt?? Maar dat *deed* de goede God dus niet! Hij koos Mgr. Lefebvre en de bisschopswijdingen van 1988 tot middel!

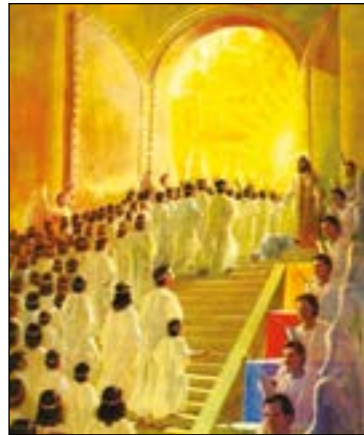
Het Eeuwige Vaderland.

Een zalig einde.

Dáár gaat het om in ons leven!

In de maand oktober bidden we voor een zalige dood. Het belangrijkste van ons leven! Dat we veilig in de “eeuwige haven” mogen aankomen, als vrienden van Jezus, die ons na ons overlijden mag zeggen: *Mattheüs 25, 21: “Goede en trouwe dienaar, ga binnen in de vreugde van uw Heer!”*. In november bidden we voor de overledenen van onze families. Dat zij hetzelfde al hebben mogen vernemen of nog vernemen zullen.

Paus Johannes Paulus II enorme verwarring aangericht. Stel dat je in omstandigheden terecht komt zoals Mgr. Lefebvre: wie vindt het leuk aan zijn rechtmatige overste *niet* te gehoorzamen, wanneer hij ziet dat de wil van de overste *niet* die van de goede God is? Moge niemand van ons ooit zo’n moeilijke situatie komen! Maar wat *dan*? De goede God antwoordt in de H. Schrift. *Handelingen 5, 29: “Men moet God méér gehoorzamen dan mensen!”* En, indien echt nodig: *Galaten 2, 11: “Toen Kefas [Petrus] in Antiochië gekomen was, heb ik hem in zijn gezicht weerstaan, want hij had ongelijk!”* Had Mgr. Lefebvre *niet* doorgezet, hoe zou dan de Traditionele Mis, priesteropleiding, geloof ... nog hebben overleefd?

Pater Koenraad Huysegems

Het pantoffeltje van Onze Lieve Vrouw

Een verhaal

Nadat de processie door de stad was getrokken, vierden de burgers als vanouds feest tot laat in de nacht. Er werd gedanst in de herbergen en op het marktplein, er waren grappenmakers en acrobaten, wafelbakkers en muzikanten, en de zon had aan de vroege meidag een feestelijke schijn gegeven. Het was ook plezierig, om feest te kunnen vieren ter ere van Maria, wier beeld, in het rijkste gewaad getooid, was meegedragen in de plechtige ommegang.

Nu stond de Lieve Vrouw weer op haar oude plaats in de kerk, tevreden glimlachend in het schijnsel van de kaarsen, die het pronkgewaad en de juwelen deden flonkeren. Ze was heel mooi, die Lieve Vrouw van het stadje en ook heel rijk door de vele gaven van vrome mensen, die door hun gebeden uitkomst hadden verkregen. Ja, Maria droeg zelfs gouden pantoffeltjes aan de kleine voetjes; ze waren eens door een goudsmid geschonken, vanwege de genezing van zijn vrouw. Een van die gouden slofjes kwam juist onder de rand van het pronkgewaad uit, en ving ook het schijnsel op van de kaarsen.

De mensen, die hun Weesgegroeften waren komen bidden, vertelden elkaar die avond vol trots, dat ze Maria nog nooit zo mooi hadden gevonden, zo lief en moederlijk met het Jezuskindje op de arm. “En wat is de stad mooi versierd dit jaar! zeiden ze. “Het

lijkt wel, of ons processiefeest telkens rijker en vrolijker wordt gevierd. Zou er wel één mens zijn die vandaag zorgen heeft?”

Och, maar dat zeiden ze, omdat de muzikanten zo vrolijk speelden, de jongens en meisjes zo opgewekt zongen en dansten en de vetpotjes langs de huizen zo feestelijk twinkelden in de avond. Ze zochten de vrolijkheid op en zagen niet hoe in de donkerste hoek van het plein een man naar het feest stond te staren met treurige ogen en een bittere glimlach om zijn mond. Hij had die woorden gehoord, toen de burgers langs hem liepen, en moest zijn best doen om niet te roepen: “Ja, hier staat iemand, die zorgen heeft! Ik, Adriaan de speelman, heb verdriet! Omdat in de herbergen muzikanten spelen uit Frankrijk en Italië, en ik, die hier geboren ben, geen werk kan vinden. Ik kan niet

lachen en pret maken, omdat Maaike mijn vrouw ziek is en zwak, omdat ze melk moet hebben en vlees, terwijl ik geen cent meer bezit om goed voedsel te kopen!”

Adriaan zei dat allemaal niet, want hij was een heel trotse jongeman, die wist, dat hij minstens zo goed op zijn viool kon spelen als de vreemdelingen uit Italië en Frankrijk. Hij zou het niet hebben verdragen, dat de burgers hem uit medelijden geld gegeven zouden hebben. “Ik wil ervoor werken!” dacht hij opstandig. “Waarom geven ze mij dan de kans niet?”

Toen dacht hij aan wat Maaike hem had gevraagd: om naar de kerk te gaan en zijn Weesgegroeten te bidden bij Maria’s beeld. Met zijn viool onder de arm liep hij de kerk binnen en knielde neer in de kapel. Hij was er helemaal alleen en durfde misschien daardoor wel alles te zeggen, wat hem zo zwaar op het hart lag. “Iedereen houdt van u, Moeder Maria,” zei hij wanhopig. “Er branden dikke kaarsen rond uw beeld, er liggen nieuwe sluiers en sieraden uitgestald, die u vandaag weer hebt gekregen. Maar ik kom met

lege handen, terwijl ik toch zoveel te vragen heb. Wat moeten Maaike en ik toch beginnen, wanneer niemand meer wil luisteren naar de deuntjes van mijn viool? Ze is zo zwak, die Maaike van mij, dat ze zal sterven, als ik haar geen voedsel breng.” Hij keek naar Maria en de kleine Jezus, en zag dat ze beiden glimlachten. Nu deden ze dat wel altijd, maar toch leek het Adriaan of dit keer hun glimlach nog vriendelijker en meer troostend was dan anders. Daarom durfde hij vragen: “Kunt u ons niet helpen, Moeder Maria? Ik kan u geen zilveren kroon geven of een gouden hanger of zo’n mooie kanten sluier! Ik heb zelfs geen geld meer voor een kleine kaars! En toch houden Maaike en ik van u! Dat moet u geloven, Moeder Maria! Ik wilde dat ik het u kon tonen! Maar ik weet niet hoe!”

Maria en het Jezuskindje keken glimlachend op hem neer. Het was net, of ze stilletjes pret hadden om die angstige, smekende Adriaan. “Domoor,” scheen hun glimlach te willen zeggen, “domoor, je hoeft het ons immers niet te tonen, want wij weten het al lang. Hij, die de kanten sluier gaf is zo rijk, dat hij er wel honderd kan laten maken. Maar hij vergeet zijn gebeden meestal, en slaat enkel een kruisteken, als de mensen het zien. Wat geven wij dan om zijn sluier? Het gaat niet om wat je ons geeft, maar dat je van ons houdt”.

Zonder dat het gezegd werd, begreep Adriaan toch, wat de Moeder Gods en haar Kindje bedoelden. Hij begon te lachen, en zuchtte van opluchting. “Maaike zei al, dat u ons nooit in de zorgen zal laten. Nu geloof ik het ook weer.”

Toen raakten zijn vingers toevallig de snaren aan van zijn viool, die zachtjes begonnen te gonzen. En eensklaps wist de speelman, hoe hij aan Maria zijn liefde kon tonen. “Ik zal mijn liedjes voor u spelen,” riep hij opgewonden en legde de viool tegen zijn kin. De strijkstok vloog over de snaren, en hopla, daar klonk de vrolijke Meidans al, die Adriaan nog van zijn vader had geleerd. Daarna waren de Oogstdans aan de beurt en de Brui-loftsgalop en de wilde Kettingdans, die alleen op het grote Marktpllein gedanst kon worden, en de Kaarsensprong voor Sint Maarten, de statige mars van de Drie Koningen, de dolle Sylvesterrei voor Oudejaarsavond.

Vroeger had ieder in de stad – en op het land er omheen – de dansen gekend; sinds de vreemde muzikan-

ten waren gekomen, werden ze niet meer gespeeld, raakten zelfs al in het vergeetboek. Maar Maria en de kleine Jezus genoten er nog van. Toen Adriaan met een brede zwaai over alle snaren de Oudejaarsdans had afgesloten, schrok hij werkelijk, omdat Maria’s feestgewaad even had bewogen. Natuurlijk lachte hij er een ogenblik later om, want ... Maar nee, weer golfde het zware gewaad even heen en weer. Nu kon Adriaan zich niet hebben vergist, want daar kwam van onder de zoom van het feestkleed het sierlijke pantoffeltje verder te voorschijn!

“Heilige Moeder Gods, wat gebeurt daar?” fluisterde de speelman angstig. “O, ik had niet moeten spelen in de kerk! Straf mij er niet voor, Maria.” Met gebogen hoofd verbleef hij daar en verwachtte zeker niet wat toen gebeurde. Want, klik-klak-rikkrikke-tik, rolde het gouden pantoffeltje tot vlak voor zijn voeten en bleef daar liggen, stralend en flonkerend als een kleine zon. “Wat mooi,” zuchtte Adriaan bewonderend. “Maar hoe kon het naar beneden vallen? Het is toch niet, omdat u het aan mij wilt geven, Maria? Een gouden pantoffeltje! O, daar kan ik eieren voor kopen en boter en melk en wit meel voor pap! Maar ... is het werkelijk voor mij?” Voorzichtig gluurde hij omhoog en zag, hoe Maria en haar Kindje glimlachten, alsof ze die speelman toch heus de domste mens vonden, die ooit in de kapel was neergeknield.

“Ja, als het voor mij bestemd is ... als ik het werkelijk mag hebben ... dan, o, dan dank ik u, Maria! Nu is mijn Maaike gered! Nu komt alles weer goed!”

Maar al heel gauw zou zijn grote vreugde weer worden verjaagd door nieuwe zorgen. Op het marktplein bedacht hij eensklaps, dat het pantoffeltje eerst geruild moest worden voor geld, wilde hij voor Maaïke het versterkende voedsel kopen.

Gejaagd rende hij door de straten, klopte aan bij de goudsmiden. Niemand antwoordde; geen mens was die avond thuisgebleven, en gewerkt werd er ook nergens op zo'n feestelijke processiedag. Radeloos bekeek Adriaan het gouden muiltje. O, was er dan niemand te vinden, die ...?

Ja, ja, toch wel! De gierige geldschieder, oude Harpert Lievensz, zou zijn ijzeren geldkist niet onbewaakt laten. Daar lachte immers de hele stad om! Ha, de kinderen noemden hem Oortje Lievensz, omdat hij zelfs nog een oortje, het kleinste van al het muntgeld, probeerde uit te sparen op zijn boodschappen in de stad. Naar Harpert zou Adriaan gaan, aan Harpert zou Adriaan het pantoffeltje verkopen. Weer rende de speelman tussen de zingende, dansende burgers door naar het steegje, waarin Harpert Lievensz woonde. Bons, bons! "Doe open, Harpert! Goed volk! Adriaan, de speelman!"

Harpert was thuis! Hé, daar moest Adriaan eens diep van zuchten! Wat zou de geldschieder willen geven voor het gouden pantoffeltje? "Luister, Harpert! Maria heeft het mij zelf gegeven! Omdat ik geen voedsel kon kopen voor mijn zieke vrouw!" "Hahaha, en moet ik dat geloven?" Spottend keek de oude gierigaard Adriaan aan. "Je hebt het gestolen, hè? Haha, Maria geeft zo maar geen gouden muiltjes

weg! Hahaha, wat een domme leugens vertel jij, Adriaan!"

Woedend werd de speelman, toen de oude man hem een dief durfde noemen. "Geef maar hier," schreeuwde hij. "Morgen ga ik wel naar ..." "Naar wie zal je gaan, Adriaan? Naar een goudsmid? Die gelooft je ook niet mijn jongen! En die zal je stellig ook nog bij de schout aangeven!"

Dat was waar! Geen ogenblik had Adriaan zich afgevraagd, wat de mensen zouden zeggen van dat gouden pantoffeltje, wanneer hij het hun wilde verkopen. "Ik breng het terug Harpert," zei hij bevend. "Werkelijk, ik ben geen dief! Dat moet je geloven! Ik zal het pantoffeltje naar Maria terugbrengen." "En Maaïke dan?" vroeg de oude man, terwijl zijn benige vingers naar de geldtas aan zijn gordel grepen. "Hier heb je twee zilveren rijksdaalders, Adriaan! Uit medelijden met Maaïke. Méér geef ik je niet! Ga nu maar! En spreek er met niemand over! Ik zal ook zwijgen! Vlug nu! Weg jij."

De arme speelman was te beduusd om zich te verzetten. Pas toen hij met de twee zilvestukken in zijn hand stond en de grendels hoorde schuiven op Harperts deur, begreep hij, hoe gemeen de oude man hem had bedrogen. Maar

toch bonsde hij niet op de deur! Neen, hij sloop door de stille straatjes en durfde aan Maaike de beide muntstukken niet eens laten zien. Want, hij vreesde, dat zelfs zijn eigen vrouw het wonderlijke verhaal over Maria's gouden muiltje niet zou geloven.

De volgende morgen was de stad in rep en roer, omdat de pastoor de diefstal bekend maakte van het pantoffeltje, dat tot de schatten van zijn Mariabeeld behoorde. Door de straten gingen de dienaars van de schout (nu burgemeester) en maakten aan ieder bekend, dat een flinke som geld zou worden gegeven aan hem of haar, kind zowel als grijsaard, die het muiltje terugbracht en de dief aanwees.

Vastbesloten zette Harpert Lievensz zijn oude versleten muts op en ging langs de kortste weg naar de schout. In zijn tas bewaarde hij het gouden muiltje, dat hem een flinke som zou opbrengen. En iedereen zou hem bewonderen! Geen kind zou nog "Oortje Lievensz" durven roepen!

"Hoe kom jij daar nou wel aan hè?" vroeg de schout wantrouwend. "Vertel me dat nauwkeurig, Harpert Lievensz!" "Ach, heer," klaagde hij met zijn jammerlijkste stem, "het is me gisteravond gebracht door de speelman Adriaan. Ik begreep, dat het gestolen goed was en gaf, om hem uit mijn huis te krijgen, twee zilveren rijksdaalders in ruil. Ga ze maar zoeken, Heer Schout, bij Adriaan! Het zijn Utrechtse munten, ieder met twee kerven in de rand! U zult ze dadelijk herkennen, heer!"

Schouderophalend liep de schout heen om zijn dienaars te bevelen, dat het huisje van de speelman Adriaan moest worden doorzocht. "Kijk vooral uit naar twee Utrechtse rijksdaalders," zei hij streng. "Ieder heeft twee kerven in de rand. Niet dat je ze vinden zult. Adriaan is een eerlijke kerel, en Harpert Lievensz heb ik nooit vertrouwd. Maar ja, het pantoffeltje is teruggebracht! Ik moet mijn plicht doen en de dief opsporen." Tegen Harpert zei de schout met kwade stem: "Als die zilverstukken niet gevonden worden, heb je me leugens verteld. Dan neem ik aan, dat jij de dief bent! Reken maar, dat ik je dan laat straffen, zoals een dief verdient, die zelfs de Moeder Gods nog durft bestellen". "Wa ... wat ... zult ... u ... dan ... doen ... hee ... heer?" vroeg bevend de oude

gierigaard, terwijl hij zijn muts om en om draaide van schrik en angst. “O, je wordt dan natuurlijk opgehangen,” zei de schout kortaf. “Aan de hoogste galg zal de dief van dit gouden pantoffeltje bengelen.”

Toen liep hij naar het marktplein om te zien, of zijn dienaars nog niet terugkeerden. Maar daar ontdekte hij haast alle burgers van het stadje, die schreeuwden en de vuisten balden en eisten, dat de dief gestraft moest worden, dat de dief gehangen diende te worden, al zou het de zoon van de schout zelf wezen! Daarom herhaalde de schout nog eens dat hij natuurlijk de hoogste galg zou bestemmen voor zo’n schandalige rover.

“Ze hebben hem al gegrepen!” werd eensklaps geroepen. “Daar komen de dienaars terug! En ze brengen ... Maar dat is Adriaan, de speelman! Zou die de Moeder Gods hebben beroofd van haar gouden pantoffeltje?”

Ach, die arme speelman hield vol, dat het muiltje hem door Maria zelf was geschonken. De Utrechtse rijksdaalders met de kerven in de rand waren in zijn gordel gevonden; zelfs zijn vrouw wist niet, hoe hij aan dat geld was gekomen!

“Ik zeg U toch dat Harpert ze me gaf!” riep Adriaan radeloos. “Ik had het geld zo dringend nodig, en Maria

had mij het muiltje eerlijk gegeven.” De Schout schudde het hoofd. “Waarom was je tevreden met twee zilveren rijksdaalders voor zo’n kostbaar gouden schoentje?” vroeg hij verdrietig. “Ik dacht altijd, dat jij een eerlijk man was, Adriaan! En waarom vertelde je niets aan je vrouw? Waarom kocht je geen voedsel voor die zilveren munten? Ik weet het antwoord al: je was bang, dat je diefstal ontdekt zou worden! Ontken niet meer! Ik verklaar je schuldig! Dienaars, breng hem naar de kerker voor de zware misdadigers!”

“Ik ben onschuldig,” riep Adriaan. “Heer Schout, ik ben onschuldig! Maria gaf mij het gouden pantoffeltje, omdat ...” Toen zweeg hij eensklaps en boog het hoofd. “Toch ben ik onschuldig,” fluisterde hij even later. “Waarom zou de Moeder Gods u haar eigen muiltje hebben gegeven?” vroeg de schout streng. “Waarom zweeg je zo plotseling Adriaan? Wat verberg je voor mij?”

“Ik heb voor Maria op mijn viool gespeeld,” zei Adriaan zacht. “Ik ... had geen geld voor een kaars en ...” De oude Harpert lachte luid. “En toen ging hij op zijn vedel krassen, hahaha! Wie gelooft, dat Maria daar haar gouden pantoffeltje voor zou geven, noem ik ...” “Zwijg!” bulderde de schout. “Niemand vraagt naar wat jij denkt!” Tegen Adriaan zei hij ernstig: “Mijn jongen, vertel de waarheid toch! Ik heb aan de burgers beloofd, dat de dief zou worden gehangen. Maar misschien hebben ze medelijden met je, en kan ik je een lichtere straf opleggen. Zeg dan nu de waarheid Adriaan.” Treurig antwoordde de speelman: “Heer, ik heb u de waarheid

steeds verteld. Ik smeed u: breng mij naar de kerk, zodat ik aan Maria kan vragen om mij te helpen. Dat zal zij doen, heer! Ik weet, dat zij mij niet onschuldig zal laten straffen”.

“Het zij zo,” gaf de schout toe. “Ik zal je naar de kerk laten brengen door mijn dienaars. Zelf zal ik met je meegaan naar de kapel van Onze Lieve Vrouw. Daarna kan ik niets meer voor je doen. Kom mee dan.”

“Mijn beloning!” schreeuwde Harpert verontwaardigd. “Wordt die niet uitbetaald?” Maar de Schout keerde zich niet om, en liet de oude gierigaard jammeren en klagen over zijn rechtmatige beloning.

Het kostte de dienaars de grootste moeite om Adriaan van het raadhuis naar de kerk te brengen. Wild drong het volk op, schreeuwend, dat de dief niets meer te zoeken had bij de Moeder Gods! Of wilde hij haar andere pantoffeltje soms ook nog stelen? Dat zou niet gebeuren, daar zou de hele stad Maria voor behoeden.

“Vlug, sluit de deuren van de kerk!” beval de schout. “Niemand mag ons nu volgen.” “Ook ik niet, Heer Schout?” vroeg een zachte, vriendelijke stem.

“Ach, Meneer Pastoor, u natuurlijk wel!” riep de schout. “Maar ziet u, ik wil de dief een laatste kans geven, eer ik de straf aan hem moet voltrekken. Adriaan vroeg mij ...” “Adriaan, de speelman?” vroeg de Pastoor. “Is hij de dief? Weet u dat zeker, Schout?” Ernstig bevestigde de ander, dat hij zeker was van zijn zaak. “Wij hebben de bewijzen, Meneer Pastoor,” zei hij langzaam. “En als er geen wonder gebeurt, zal Adriaan gestraft moeten worden.”

Terwijl de beide waardige mannen met elkander spraken, was Adriaan naar het beeld van de Lieve Vrouw gelopen en neergeknield op de stenen vloer van de kapel. “Ze geloven niet dat u mij het pantoffeltje hebt gegeven, Maria!” riep hij uit. “Ze zeggen, dat ik het heb gestolen! Maar dat is immers niet waar! O, help me toch! Maaie kan me niet missen! En ik ben onschuldig!”

“Hooft u dat, Schout?” fluisterde de pastoor, “het moet wel een heel boosaardige dief zijn, die tegen Maria zo durft te liegen”. Hij liep naar de kapel, gevolgd door de schout. Maar eensklaps bleef hij roerloos staan en fluisterde: “Zie ik dat werkelijk? Kijk toch, Schout! Kijk naar het beeld. O, Heilige Moeder van God, vergeef ons onze zonden. Vergeef ons, dat wij een onschuldige speelman een dief durfden noemen!” “Het andere pantoffeltje!” stamelde de schout. “Het beweegt! Het schuift van onder de zoom van Maria’s kleed en ... het valt naar

beneden! Maar dat is een wonder! Genade, Lieve Vrouw, voor een zondig man, die een onschuldige wilde straffen met de galg! U hebt zijn onschuld aangetoond!”

“Gelooft u mij dan nu, Heer Schout?” vroeg Adriaan angstig. “Zo is het gister ook gegaan met dat andere pantoffeltje.” “We geloven je allebei,” zei de pastoor plechtig. “Zelf zal ik aan de burgers van onze stad vertellen, hoe Maria uw onschuld heeft bewezen. Kom met mij mee, mijn jongen! Ik ben zeer gelukkig, dat ik u de eer mag teruggeven, en dat Maria ons duidelijk toonde, hoe onschuldig u wel was.”

Och, wat heeft het volk gejuicht, toen het mirakel van de gouden pantoffel-

tjes bekend werd gemaakt, eerst bij de kerkdeur door de pastoor, later nog overal in de stad door de dienaars van de schout! Opnieuw was er feest in het stadje en brandden vetpotjes aan alle huizen, dansten de burgers in de herbergen en op de pleinen, speelden muzikanten hun vrolijkste wijsjes. Maar op het marktplein mocht enkel Adriaan zijn oude dansen vedelen; daar was het ook het drukst en werd het luidst gezongen! In het huisje van de speelman lag Maaïke stilletjes in haar bed, en luisterde glimlachend naar de feestpret, die tot in het kamer-tje doordrong. En buiten de stadspoort vluchtte Harpert Lievensz naar streken, waar niemand hem en zijn leugens zou kennen.

Uit: “De Toverlantaarn”, door Rens de Jong (jaar onbekend)

Juffrouw Elly

Schatkisten

Hoe vol waren de Schatkisten van juli en augustus 2023?

	<i>juli</i>	<i>aug.</i>
<i>Aantal Schatkisten:</i>	21	13
Dagelijkse Toewijding	576	355
H. Mis	207	200
H. Communie	191	166
Geestelijke Communie	476	316
Offers	944	615
Tientjes	2.785	1.828
Bezoek aan het Allerheiligste	155	198
Meditatie	227	180
Goed Voorbeeld	568	646
Puntje	363	330

Puntje

Luister eens, de Puntjes voor oktober en november zijn:

oktober: *Het gebed voor de Kerk!*

november: *Het gebed tot het Kostbaar Bloed voor de zielen!*

Voor beide gebeden: zie Schatkist!

Beste Kruisvaarders,

Paus Pius XII heeft in het jaar 1943 een prachtige encycliek (een rondzendbrief aan de bisschoppen, genaamd *Mystici Corporis*) over de Kerk, het Mystieke Lichaam van Christus, geschreven. Laat mij u eens de inhoud ervan samenvatten, opdat wij de H. Kerk, onze Moeder, beter leren kennen en beminnen.

De paus leert in dit schrijven dat toen Jezus verkondigde dat het Rijk Gods gekomen was, velen het geloof aan-

namen en Zijn leerlingen werden. Zo verzamelde Jezus rondom zich een volk, waarmee God het Nieuwe Verbond wilde sluiten.

Uit de groep leerlingen koos Jezus twaalf mannen, die voortdurend bij Hem zouden blijven. Zij zouden als het ware de stamvaders van dat nieuwe volk Gods worden. Omdat Jezus hen ook twee per twee uitzond, noemde Hij hen ‘apostelen’, dat betekent: gezondenen.

Simon, de zoon van Jona, stelde Jezus aan tot eerste onder de apostelen en tot Zijn plaatsbekleder op aarde. Jezus sprak: *“Gij zijt Petrus en op deze steenrots zal Ik Mijn Kerk bouwen ... U zal Ik de sleutels van het Rijk der Hemelen geven”*. (Mt. 16, 18)

Enige tijd later, op Goede Vrijdag, heeft Jezus Zijn leven gegeven om ons te verlossen *“van alle zonden en ongerechtigheid en ons te reinigen als Zijn eigen volk, vol ijver in goede werken”*. (Tit. 2, 14) In het Bloed van Jezus heeft God met ons een Nieuw, eeuwig Verbond gesloten: de H. Kerk. In de H. Kerk wil Jezus alle volkeren uit alle tijden verzamelen, verbonden in Zijn leer en genade.

Bij de sluiting van het Oude Verbond werden er dieren geofferd. Het Nieuw en eeuwig Verbond is gesloten door het Kruisoffer van onze Heiland. Jezus' Bloed is *“het Bloed van het Nieuw en eeuwig Verbond”*. Vroeger was uit Adams zijde Eva gevormd, de moeder van de zondige mensheid. Uit de zijdedwonde van de stervende Jezus is de Kerk voortgekomen, de Moeder van de verlostte mensheid. Door de

dood van Jezus heeft de Kerk het leven gekregen.

Na Zijn Verrijzenis sprak Jezus tot de apostelen: *“Zoals de Vader Mij heeft gezonden, zo zend Ik u.”* (Jh. 20, 21) Jezus gaf Zijn opdracht aan hen door. De Kerk moet God verheerlijken en de mensen tot de eeuwige zaligheid brengen.

Voor Jezus ten hemel opsteeg, sprak Hij tot de apostelen: *“Mij is alle macht gegeven, in de hemel en op aarde. Ga en onderwijs alle volkeren en leer ze te onderhouden al wat Ik u heb geboden!”* (Mt. 28, 18-19) Met deze woorden gaf Jezus de apostelen en hun opvolgers (pausen en bisschoppen) de opdracht alle mensen te onderrichten, te heiligen en te leiden. Of met andere woorden: Jezus gaf Zijn Kerk de opdracht leraar, priester en herder te zijn. Op Pinksteren stuurde Jezus de H. Geest opdat de Kerk met Hem vervuld werd en in kracht haar opdracht kon vervullen.

De H. Paulus leert dat de leden van de Kerk onderling verbonden zijn zoals de ledematen van een lichaam. Daarom noemt de H. Paulus de Kerk ook het Mystieke Lichaam. Het Hoofd van dit Lichaam is Christus. Door Hem wordt het hele Lichaam bestuurd en van leven vervuld. De levenskracht die dit Lichaam doordringt, is de H. Geest. Hij stroomt van Christus, het Hoofd, over op ons, de ledematen. De H. Geest is als het ware de ziel van de Kerk. Toen we gedoopt werden in water en H. Geest, werden we ingelijfd in dit Mystieke Lichaam van Christus. Door het Doopsel wordt men lid van de Kerk.

Na het Pinksterfeest trokken de apostelen de wereld in en predikten het Evangelie. Ook stichtten zij nieuwe christengemeenten. Zij kozen geschikte mannen uit, legden hen de handen op en stelden ze aan tot bisschop. Voorbeelden daarvan zijn de H. Timotheüs in Efese en de H. Titus op Kreta. Petrus kwam op zijn missietochten naar Rome en werd de eerste bisschop van deze stad. Hij stierf er als martelaar rond het jaar 67. Boven zijn graf staat nu de grote Sint Pietersbasiliek. (Zie foto op de kaft.)

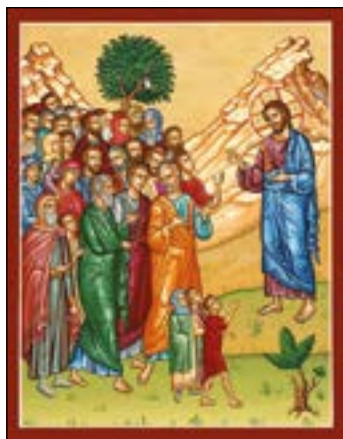
In het Mystieke Lichaam van Jezus, de Kerk, hebben niet alle leden dezelfde taak. Er zijn overheden en onderdanen. Christus wilde dat Zijn Kerk tot het einde der tijden zou blijven bestaan. Daarom moest ook het ambt dat Jezus aan Petrus en de apostelen had toevertrouwd, blijven voortbestaan. De bestuurders van de Kerk zijn dus de paus als opvolger van de H. Petrus en de bisschoppen als opvolgers van de andere apostelen.

De paus bestuurt als hoogste leraar en opperherder de hele katholieke Kerk. Alle bisschoppen, priesters en gelovigen staan onder zijn leiding. Soms kan de paus een concilie of een synode samenroepen. Dan komen bisschoppen naar Rome om met de paus, onder bijstand van de H. Geest, te beraadslagen en beslissingen te nemen.

De bisschoppen besturen een deel van de Kerk. De bisschop bestuurt een bisdom. De bisdommen zijn verdeeld in parochies. Aan het hoofd van een parochie staat een pastoor. Hij is de geestelijke vader van zijn parochianen.

Ook de leken moeten onder leiding van bisschoppen en priesters meewerken aan de opdracht die de Kerk van Jezus heeft ontvangen. In hun gezinnen, bij hun werk of in het publiek moeten ze ijveren voor de eer van God en voor het heil van hun medemensen, bijvoorbeeld door katholieke actie.

De Kerk verkondigt het Evangelie, wat betekent: de Blijde Boodschap.

Ook door de eredienst laat zij ons steeds dieper doordringen in de geheimen van ons geloof. Daarbij moeten de paus en de bisschoppen er steeds op achten de leer van Christus onvervalst te bewaren en nagaan of iets geopenbaard is door God of niet. Veel van dat wat God heeft geopenbaard staat in de H. Schrift. De schrijvers van de H. Schrift waren namelijk door de H. Geest geïnspireerd. Hij heeft hen aangezet tot schrijven en hen bij hun werk zo bijgestaan dat ze met onfeilbare waarheid alles noederden wat God ons door hen wilde meedelen. Een andere openbaringsbron is de traditie: de leer van de bisschoppen van de eerste eeuwen als leerlingen van de apostelen en evangelisten. Zij kunnen ons vertellen wat de apostelen niet hebben neergeschreven, maar wat wel goddelijke openbaring is.

De verkondiging van het Evangelie aan mensen in gebieden die nog niet in Jezus geloven, is een van de belangrijkste taken van de Kerk. *“Wie gelooft en gedoopt is, zal zalig worden; maar wie niet gelooft, zal worden veroordeeld.”* (Mc. 16, 15-16)

De heiligste taak van de Kerk is de liturgie. In de liturgie looft en prijst de Kerk God, dankt Hem voor Zijn goedheid, biedt God eerherstel voor de zonden en smeekt zij God om Zijn genaden. De hoogste liturgie is het H. Misoffer. Christus zelf is er de Hogepriester. De gelovigen moeten deelnemen aan de liturgie door mee te bidden, mee te zingen en mee te offeren. Door het H. Doopsel zijn zij daartoe geroepen en in staat gesteld.

De Kerk deelt ook de zeven sacramenten uit, opdat wij het bovennatuurlijk leven zouden hebben. Bij ieder sacrament hoort een uitwendig teken (een afwassing, een zalving, ...) en een innerlijke genade (reiniging van de erfzonde, verlening van de H. Geest, ...). Elk sacrament is ingesteld door onze Heiland. De priesters die de sacramenten aan ons toedienen zijn de werktuigen van Christus. Wij moeten deze sacramenten waardig ontvangen, zo niet begaan we een doodzonde. Wie de sacramenten waardig ontvangt, put eeuwig leven uit de bronnen van het H. Hart van Jezus. Hoe groter onze liefde, om zo groter de ontvangen genade.

Er is maar één ware Kerk van Jezus. Jezus heeft tot Petrus gesproken: *“Op u zal ik Mijn Kerk bouwen!”* Dat is enkelvoud. De ene ware Kerk van Jezus kan men herkennen aan de vier eigenschappen, die Jezus haar heeft gegeven. Zij moet één zijn in geloof, sacramenten en gezag. Zij moet heilig zijn, omdat Christus haar heeft gesticht, wiens voorbeeld wij allen met de genademiddelen moeten navolgen. Zij moet katholiek zijn, wat betekent algemeen: voor alle tijden en alle

volkeren. Zij moet apostolisch zijn: haar leiders moeten de wettige navolgers van de apostelen zijn. Alleen de rooms-katholieke Kerk bezit deze vier kentekenen.

Beste Kruisvaarders, zo zien jullie: het schrijven van Paus Pius XII over de Kerk is prachtig. Het vertelt ons veel over de ware Kerk: de Bruid van Christus, onze Moeder. Jullie weten echter misschien ook dat er de laatste tientallen jaren een grote aanval van de vijanden van de Kerk is ingezet. Vijanden van buiten de Kerk zijn in de Kerk binnengedrongen en hebben belangrijke posities in de Kerk weten in te nemen. Soms zijn het zelfs bisschoppen! Deze vijanden van de Kerk van Christus willen haar veranderen en een nieuwe zending en structuur geven. Volgens hen komt de waarheid niet van God, is elke godsdienst wel ergens God welgevallig, zijn de sacramenten maar uiterlijke tekenen zonder innerlijke genade, kan iedereen (gelovig of niet, gedoopt of niet) de sacramenten ontvangen en nog veel meer afschuwelijke zaken, bijv. betreffende het huwelijk.

Beste Kruisvaarders, onze goede Moeder de H. Kerk heeft dus nood aan ons gebed. Christus heeft beloofd dat de poorten van de hel haar nooit zullen overweldigen, dat betekent: de duivel en zijn helpers zullen de Kerk nooit

kunnen vernietigen. Maar, net zoals de duivel helpers heeft, moeten wij als kinderen van de H. Kerk strijden. Wij moeten bidden en offeren dat de Kerk snel over haar vijanden mag triomferen – dat de Kerk verheven mag worden. Dat de Kerk terug haar bovennatuurlijke zending in alle vrijheid mag uitvoeren. Daarom is het puntje van oktober het gebed dat de H. Kerk bidt na elke gelezen H. Mis. De tekst vinden jullie op de Schatkist.

In de maand november zullen we het gebed tot het Kostbaar Bloed voor de zielen van het vagevuur bidden. Opdat zij snel uit hun pijnen mogen verlost worden en God van aangezicht tot aangezicht mogen aanschouwen. Dat zij de eeuwige zaligheid mogen binnentreden!!

Pater Matthias De Clercq
EK-Kruisridder

De Geschiedenis van de Kerk

Pastoor W. Nolet

De nieuwe tijd

Katholieke opleving in Engeland

In Engeland begon de emancipatie (gelijkstelling voor de wet) van de katholieken onder leiding van de Ier Daniel O'Connell: in 1829 werd de test-act opgeheven, waardoor voor de katholieken de toegang tot het parle-

ment en openbare ambten openkwam. De hiërarchie werd in 1850 hersteld. Intussen was de Oxford-beweging opgekomen, die een godsdienstige herleving beoogde en daartoe teruggreep op de oude kerkelijke traditie in leer en liturgie. Een van de voormannen van die beweging was John Henry New-

man, een Anglicaanse geestelijke, die door zijn studie van de kerkelijke oudheid en zijn innig godsdienstig leven de weg naar de Moederkerk terugvond in 1845. Door zijn overgang en die van anderen steeg de Kerk in Engeland in aanzien, en sindsdien zag men een langzame maar gestadige vooruitgang.

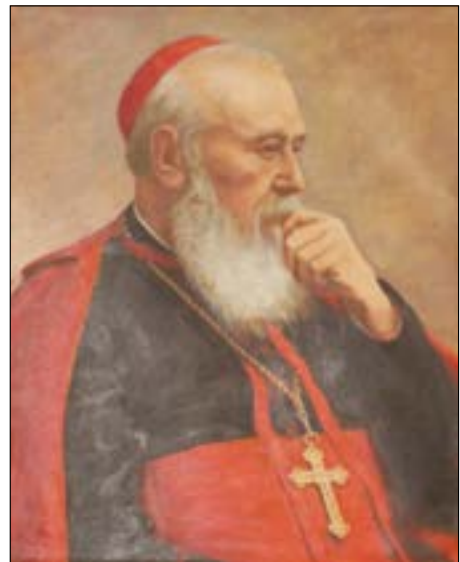
In Noord-Amerika

In Noord-Amerika bracht de vrijheidsoorlog tegen Engeland (1775-1783) voor de katholieken, die toen nog niet één procent van de bevolking uitmaakten, gelijke rechten met de anderen. Door de immigratie van Ieren, Polen, Duitsers en Italianen namen ze in aantal zeer toe, en na aanvankelijke moeilijkheden door het verschil in volksaard en het gebrek aan priesters begon het godsdienstig leven te bloeien. Bekende persoonlijkheden zijn Kardinaal Gibbons (1834-1921), die door zijn tact en zijn verdraagzaamheid de Kerk tot aanzien bracht, en P. Hecker, die een genootschap stichtte voor de terugkeer van de protestanten, de Paulisten.

Theologie en Kloosterleven

De theologie beleefde een nieuwe bloei. Duitsland stond bovenaan, eerst in de beoefening van de historische theologie met Möhler en Döllinger (die later de Kerk verliet), en wat later met Scheeben in de bespiegende theologie (nadenkend beschouwen). Weer later zijn de handboeken van Dr. G. C. van Noort over de hele Kerk in gebruik. Het kloosterleven

nam een nieuwe vlucht, de oude orden en congregaties werden hersteld en leefden ieder volgens eigen geest; daarnaast zien we een aantal nieuwe congregaties opkomen: de verschillende Congregaties van het H. Hart, de Paters van de H. Geest, die van het H. Sacrament, de Assumptionisten, de Salesianen van Don Bosco. Bijzonder voor de missies ontstonden o.a. de Congregatie van de Witte Paters, in 1867 gesticht door Kardinaal Lavignerie, het Gezelschap van het Goddelijk Woord, gesticht door A. Janssen in 1875, de St. Jozefscongregatie van Mill-Hill, gesticht in 1866 door Kardinaal Vaughan. Dan nog een hele reeks van congregaties, van broeders zowel als van zusters, voor het onderwijs en de ziekenverpleging. In Nederland alleen zijn 200 verschillende congregaties. De bloei van het christelijk leven blijkt ook in

Kardinaal Lavignerie

de talrijke mannen en vrouwen uit de 19^e eeuw, die reeds tot de eer van de altaren verheven zijn.

Eerste Vaticaans Concilie

Nadat paus Pius IX in 1854 de volheid van zijn leergezag had uitgeoefend door de plechtige verklaring, dat de leer over de Onbevleete Ontvangenis van Maria door God geopenbaard is, en dus door alle gelovigen moet aangenomen worden, beriep hij in 1869 een algemene Kerkvergadering, die 8 december geopend werd. Het concilie vaardigde twee constituties uit (beslissingen betreffende geloofs-zaken). De eerste over het katholieke geloof, waarin de moderne dwalingen, met name het atheïsme (godloochening), het pantheïsme (alles is god) en het materialisme (het stofelijke is het belangrijkste), veroordeeld werden, en de verhouding tussen geloof en rede werd omschreven. Van veel meer belang nog voor het kerkelijk leven was de tweede constitutie "De Romano Pontifice", waarin de onfeilbaarheid van de paus wordt uitgesproken, wanneer hij "ex cathedra" spreekt, alsmede zijn primaat of opperste bestuursmacht over de hele Kerk. De betekenis van deze uitspraken springt in het oog: telkens was het pauselijk bestuur sinds de latere middeleeuwen belemmerd geworden door een beroep op de dogmatische onzekerheid aangaande de positie van de paus en de conciliaristische theorie (dat een concilie boven de paus

staat); in het vervolg staat het pauselijk gezag hecht gegrondvest in het dogma. Het Concilie van het Vaticaan werd, daags na de onfeilbaarheidsverklaring op 18 juli 1870, onderbroken door de Frans-Duitse oorlog en door de overweldiging van Rome, en is ook na de oorlog niet voortgezet. De katholieke wereld nam de besluiten van het concilie met geestdrift aan. In Duitsland weigerde Döllinger zich aan het concilie te onderwerpen, maar hij wilde geen schisma maken. Toch vormde zich een schismatische kerk met een bisschop in Bonn; ze heeft echter nooit meer dan ruim 50.000 leden gehad, met vertakkingen in Zwitserland en Oostenrijk.

Jaarprogramma 2023

Wanneer?		Waar?	Wat?
van	t/m		
11-09	16-09	Antwerpen	Mariale Retraite (gemengd)
16-09		Vilvoorde (B)	Sportdag van de Traditie
30-09		geannuleerd	Derde Orde FSSPX, bedevaart
07-10		Banneux	Bedevaart District Benelux
08-10		Leiden	Patroonsfeest
21-10		Gerwen	Aanbiddingsdag
22-10	29-10		Rome J.K.I.-reis
27-10	29-10	Helvoirt	Gezinsweekend
28-10		geannuleerd	Derde Orde FSSPX
12-11		Utrecht	Patroonsfeest
26-11		Gerwen	Patroonsfeest
26-11		Leiden	Koordag i.v.m. H. Cecilia
03-12		Gerw./Lei./Utr.	Adventsbezinning(+ Derde Orde + M.I.)

Onze Overledenen

Mej.	J.H.M.	Alders	Haarlem	01	09	1998
Hr.	Th. M.	Sluimer	Vleuten	08	09	2019
Mevr.	M.J.	Palm	Arnhem	10	09	1999
Hr.	L.	Weusten	Sittard	14	09	1990
Mevr.	A.P.M.	Jansen-Huurdeeman	Nuenen	14	09	2004
Hr.	J.C.	Poll	Leerdam	14	09	2005
Mevr.	W.	Donkers-van Stiphout	Gerwen	19	09	1999
Mevr.	A.G.M.	Pelgrom-van Leeuwen	Middenbeemster	20	09	2014
Mevr.	F.A.	Sas-Brabander	Den Haag	24	09	2006
Hr.	P.B.	Zegers	Purmerend	25	09	2005
Mevr.	E.I.L.M.	Gadiot-Regout	Vaesrade	28	09	2009
Hr.	J.H.	de Heisakkers	Eindhoven	01	10	1995
Mevr.	J.C.M.	van Doeveren	Delft	05	10	2007
Mevr.	E.M.	van Os-van Leeuwen	Groesbeek	05	10	2011
Hr.	F.J.	Pelgrom	Amsterdam	09	10	1990
Hr.	Ch.	Manders	Den Haag	11	10	2011
Hr.	H.C.	de Vreede	Nootdorp	11	10	2013
Mevr.	M.G.	Nutters-von Hombracht	Den Haag	18	10	2019
Mevr.	E.E.M.	Nikkelen-Braudigom	Haarlem	22	10	2004
Mevr.	W.M.	Bruines-Dona	Amsterdam	22	10	2005

Mej.	J.T.H.	Willems	Nijmegen	24	10	1999
Mevr.	A.	Hennekes	Arnhem	27	10	2004
Hr.	M.J.	van Haren	Nijmegen	27	10	2012
Mej.	H.T.H.	Pepels	Stein	31	10	2005
Hr.	H.B.	Visser	Leiden	11	11	1997
Mevr.	M.C.C.	Mozes-Plomp	Leiden	14	11	2020
Mevr.	P.M.	Favejée-Hoppenbrouwer	Papendrecht	15	11	2014
Hr.	J.C.	Jaspers	Heerlen	16	11	1990
Hr.	W.J.	Bongers	Hilversum	22	11	2018
Hr.	J.B.M.	Komen	Rijswijk	29	11	1997
Hr.	H.W.	van der Ven	Arnhem	29	11	2017
Kevin	F.J.	de Beer	Utrecht	29	11	2020

In november: dagelijks een volle aflaat voor de zielen in het vagevuur!

Algemene voorwaarden:

- gaan biechten (eventueel 8 dagen vóór of na),
- de H. Communie ontvangen op de dag zelf,
- gebed tot intentie van de Heilige Vader, te weten: verheffing van de Kerk, uitbreiding van het geloof, uitroeiing van de ketterij, bekering van de zondaars, eenheid onder de christelijke vorsten en het welzijn van het christelijk volk.
- uitsluiting van alle gehechtheid aan iedere zonde, zelfs de dagelijkse zonde,
- de bedoeling hebben de volle aflaat werkelijk te verdienen.

Dag van Allerzielen:

- bezoek brengen aan een kerk, publieke of half publieke kapel, met de bedoeling te bidden voor de zielen,
- 1 Onze Vader en 1 Credo bidden tot intentie van de Heilige Vader.

1 t/m 8 november:

- bezoek brengen aan een kerkhof,
- gebed voor de zielen in het vagevuur en tot intentie van de Heilige Vader

Geloof

Ik kan mijn kind'ren het geloof niet geven.
Genade is niet bij de erfenis.
't Gebed voor hen is mij nog slechts gebleven:
dat 'k in Uw Rijk straks geen der kind'ren mis.

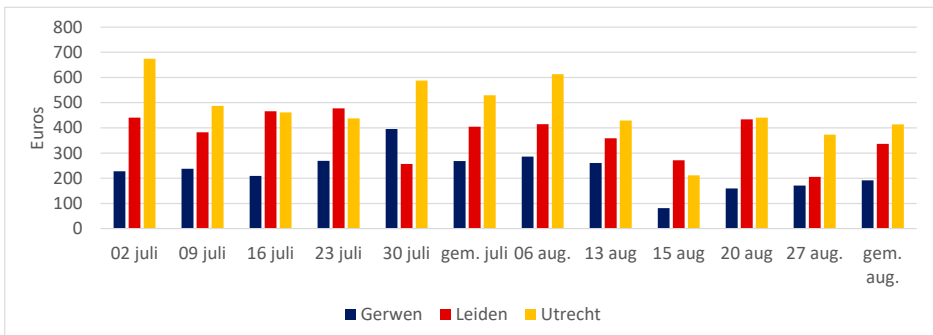
Ik kan mijn kind'ren het geloof niet geven.
Dus pleit ik daag'lijks, Heer, op Uw verbond.
U was er bij de aanvang van hun leven
en toen U vol genade bij hun doopvont stond.

U hebt beloofd: Ik wil altijd je Vader zijn.
Ik weet niet of ze nog Uw kind'ren willen wezen.
Dat is, o grote God, mijn twijfel en mijn pijn.
Ze leven dikwijls bij U weg naar ik moet vrezén.

Vader, ik wil voor al mijn kind'ren vragen
– en buig mijn knieën voor U elke dag – :
Wilt U ze in Uw groot erbarmen dragen.
Bewaar ze dicht bij U tot aan hun laatste dag.

S. Landheer

Collecten in de maanden juli en augustus 2023

FSSPX

GEZINSWEEKEND

OPVOEDEN VOOR DE EDELWIGHEID

27-29 OKTOBER 2023

IN HET EMMAUSKLOOSTER TE HELVOIRT (NL)

INFO — [HTTPS://WWW.FSSPX.BE](https://www.fsspx.be)
AANMELDEN — VIA WEBSITE OF QR
VRAGEN — GEZINSWEEKEND@FSSPX.BE

€250
PER GEZIN

Kalender Gerwen

Oktober

Rozenkransmaand

zo.	1	10.30	Hoogmis	Feest O.L. Vrouw v.d. H. Rozenkrans (2° kl.); ged. 18° zondag na Pinksteren; kinderzegen
ma.	2	18.30	H. Mis	Feest v.d. HH. Engelbewaarders (3° kl.)
di.	3	18.30	H. Mis	H. Theresia-van-het-Kind-Jezus, maagd (3° kl.)
wo.	4	7.15	H. Mis	H. Franciscus van Assisi (3° kl.)
do.	5	17.30	Lof	Eerste donderdag v.d. maand, votiefmis v. O.H.J.Chr. Hoge priester (3° kl.); ged. HH. Placidus en gez., mart.
		18.30	H. Mis	
vr.	6	17.30	Lof	Eerste vrijdag v.d. maand, Votiefmis v.h. H. Hart v. Jezus (3° kl.); ged. H. Bruno, bel.
		18.30	H. Mis	
za.	7	-----	geen H. Mis	Eerste zaterdag v.d. maand; Feest v. O.L. Vrouw v.d. H. Rozenkrans (2° kl.); ged. H. Marcus, paus en bel.
zo.	8	10.30	Hoogmis	19° zondag na Pinksteren (2° kl.)
ma.	9	18.30	H. Mis	H. Johannes Leonardi, bel. (3° kl.); ged. HH. Dionysius, Rusticus en Eleutherius, mart.
di.	10	18.30	H. Mis	H. Franciscus Borgia, bel. (3° kl.)
wo.	11	7.15	H. Mis	Feest v.h. Moederschap v.d. H. Maagd Maria (2° kl.)
do.	12	17.30	Lof	door de week (4° kl.)
		18.30	H. Mis	
vr.	13	7.15	H. Mis	H. Eduardus, koning en bel. (3° kl.)
za.	14	9.00	H. Mis	H. Callixtus I, paus en mart. (3° kl.)
zo.	15	10.30	Hoogmis	20° zondag na Pinksteren (2° kl.)
ma.	16	18.30	H. Mis	Kerkwijdingsfeest v.d. kerken, wier wijdings- feest niet bekend is (1° kl.; Bisdom 's Hertogen- bosch)
di.	17	18.30	H. Mis	H. Margaretha Maria Alacoque, maagd (3° kl.)
wo.	18	7.15	H. Mis	H. Lucas, evangelist (2° kl.)
do.	19	17.30	Lof	
		18.30	H. Mis	H. Petrus van Alcantara, bel. (3° kl.)
vr.	20	-----	geen H. Mis	H. Johannes v. Kenty, bel. (3° kl.)
za.	21	9.00	H. Mis	O.L. Vrouw op zaterdag (4° kl.); ged. H. Hilarion, abt, en HH. Ursula en gezellinnen, maagden en mart.
				Aanbiddingsdag!
		10.00		<i>uitstelling en 1° Rozenhoedje</i>
		13.00		<i>2° Rozenhoedje</i>

	15.00		<i>Kruisweg</i>
	17.00		<i>3^e Rozenhoedje</i>
	17.45		<i>sluiting met Sacramentele Zegen</i>
zo. 22	10.30	Hoogmis	21^e zondag na Pinksteren (2^e kl.); ged. Uitbreiding v.h. Geloof; Missiezondag; tweede collecte voor de missies
ma. 23	18.30	H. Mis	H. Antonius Maria Claret, biss. en bel. (3 ^e kl.)
di. 24	18.30	H. Mis	H. Rafaël, aartsengel (3 ^e kl.)
wo. 25	7.15	H. Mis	door de week (4 ^e kl.); ged. HH. Chrysanthus en Daria, mart.
do. 26	17.30	Lof	door de week (4 ^e kl.); ged. H. Evaristus, paus en mart.
	18.30	H. Mis	
vr. 27	7.15	H. Mis	door de week (4 ^e kl.)
za. 28	-----	geen H. Mis	HH. Simon en Judas, apostelen (2 ^e kl.)
zo. 29	08.30	Hoogmis	Feest v. Christus Koning (1^e kl.) (22^e zondag na Pinksteren); na de Mis: Lof met toewijding v.d. wereld aan het H. Hart v. Jezus
ma. 30	18.30	H. Mis	door de week (4 ^e kl.)
di. 31	18.30	H. Mis	door de week (4 ^e kl.)

November

wo. 1	19.00	Hoogmis	Allerheiligen (1^e kl.); verplichte feestdag
do. 2	10.30	Requiem (2)	Allerzielen (1^e kl.)
		aansl. Requiem (3)	
	19.00	gezongen Requiem (1)	
vr. 3	17.30	Lof	Eerste vrijdag v.d. maand, Votiefmis v.h. H. Hart v. Jezus (3 ^e kl.); ged. H. Hubertus, biss. en bel. (Bisdom 's Hertogenbosch); na de H. Mis zegening v.h. Hubertusbrood
	18.30	H. Mis	
za. 4	9.00	H. Mis	Eerste zaterdag v.d. maand, Votiefmis v.h. Onbevlekt Hart v. Maria (22 aug.) (3 ^e kl.); ged. H. Carolus Borromeüs, biss. en bel.; ged. HH. Vitalis en Agricola, mart.
	10.30	Onderricht	<i>Godsdienstlessen</i>
zo. 5	10.30	Hoogmis	23^e zondag na Pinksteren (2^e kl.); kinderzegen
ma. 6	18.30	H. Mis	door de week (4 ^e kl.)
di. 7	18.30	H. Mis	H. Willibrordus, patroon v. Nederland (1^e kl.)
wo. 8	7.15	H. Mis	door de week (4 ^e kl.); ged. v.d. vier HH. gekroonde Martelaren
do. 9	17.30	Lof	Wijding v.d. Basiliek v.d. Allerheiligste Verlosser (St. Jan v. Lateranen) (2 ^e kl.); ged. H. Theodorus, mart.
	18.30	H. Mis	

vr.	10	7.15	H. Mis	H. Andreas van Avellino, bel. (3 ^e kl.); ged. HH. Tryphon, Respicius en Nympha, maagd, mart.
za.	11	9.00	H. Mis	H. Martinus, biss. en bel. (3 ^e kl.); ged. H. Menas, mart.
		10.30	<i>Onderricht</i>	<i>Godsdienstlessen</i>
zo.	12	10.30	Hoogmis	24^e zondag na Pinksteren (2^e kl.) (5^e ingehaalde zondag na Driekoningen)
ma.	13	18.30	H. Mis	H. Didacus bel. (3 ^e kl.)
di.	14	18.30	H. Mis	H. Josaphat, biss. en mart. (3 ^e kl.)
wo.	15	7.15	H. Mis	H. Albertus de Grote, biss. en kerkkl. (3 ^e kl.)
do.	16	17.30	Lof	
		18.30	H. Mis	H. Gertrudis, maagd (3 ^e kl.)
vr.	17	-----	geen H. Mis	H. Gregorius de wonderdoener, biss. en bel. (3 ^e kl.)
za.	18	-----	geen H. Mis	Wijding v.d. basilieken v.d. HH. Petrus en Paulus (3 ^e kl.)
zo.	19	10.30	Hoogmis	25^e zondag na Pinksteren (2^e kl.) (6^e ingehaalde zondag na Driekoningen)
ma.	20	18.30	H. Mis	H. Felix van Valois, bel. (3 ^e kl.)
di.	21	18.30	H. Mis	Opdracht v.d. H. Maagd Maria (3 ^e kl.)
wo.	22	7.15	H. Mis	H. Cecilia, maagd en mart. (3 ^e kl.)
do.	23	17.30	Lof	
		18.30	H. Mis	H. Clemens I, paus en mart. (1^e kl.)
vr.	24	7.15	H. Mis	H. Johannes v.h. Kruis, bel. en kerkkl. (3 ^e kl.); ged. H. Chrysogonus, mart.
za.	25	9.00	H. Mis	H. Catharina v. Alexandrië, maagd en mart. (3 ^e kl.)
		10.30	<i>Onderricht</i>	<i>Godsdienstlessen</i>
zo.	26	10.30	Hoogmis	Plechtige viering H. Clemens I, paus en mart. (1^e kl.); ged. 24^e en laatste zondag na Pinksteren; Patroonsfeest!
ma.	27	18.30	H. Mis	H. Oda, maagd (3 ^e kl.; Bisdom 's Hertogenbosch)
di.	28	18.30	H. Mis	door de week (4 ^e kl.)
wo.	29	7.15	H. Mis	door de week (4 ^e kl.); ged. H. Saturninus, mart.;
				<i>start Novene tot Maria Onbevlekt Ontvangen</i>
do.	30	17.30	Lof	
		18.30	H. Mis	H. Andreas, Apostel (2 ^e kl.)

December

vr.	1	17.30	Lof	Eerste vrijdag v.d. maand, Votiefmis v.h. H. Hart
		18.30	H. Mis	van Jezus (3 ^e kl.)

za.	2	9.00	H. Mis	Eerste zaterdag v.d. maand, Votiefmis v.h. Onbevlekt Hart v. Maria (22 aug.) (3 ^e kl.); ged. H. Bibiana, maagd en mart.; daarna uitstelling tot 12.30 uur
		10.30	Onderricht	Godsdienstlessen
zo.	3	10.30	Hoogmis	1 ^e zondag v.d. Advent (1 ^e kl.); kinderzegen
		13.00		1 ^e voordracht
Advents- bezinning		13.45		meditatie in stilte
		14.15		2 ^e voordracht
		15.00		Lof met Rozenhoedje
		16.00		einde

Activiteiten in Gerwen

Catechismusonderricht kinderen:

Zaterdag 4, 11 en 25 nov. en 2 dec. (van 10.30-12.00 uur)

J.K.I.-bijeekkomsten: 22-29 okt. in Rome en 26 nov.

E.K.-bijeekkomsten: 15 okt. en 19 nov.

Geloofsverdieping volwassenen: 16 okt. en 6 nov.

Aanbiddingsdag Gerwen: zaterdag 21 okt.

Patroonsfeest: zondag 26 nov.

Gebedsinitiatief: na de Hoogmis op de 1^e zondag van de maand

- Heren: 1. bekeringen en 2. heiliging van het familieleven

- Dames: 3. roepingen

Kalender Leiden

Oktober

Rozenkransmaand

zo.	1	10.30	Hoogmis	18 ^e zondag na Pinksteren (2 ^e kl.); kinderzegen
vr.	6	-----	geen H. Mis	Eerste vrijdag v.d. maand; H. Bruno, bel. (3 ^e kl.)
za.	7	-----	geen H. Mis	Eerste zaterdag v.d. maand; Feest v. O.L. Vrouw v.d. H. Rozenkrans (2 ^e kl.); ged. H. Marcus, paus en bel.
zo.	8	10.30	Hoogmis	Plechtige viering v.h. Feest v. O.L. Vrouw v.d. H. Rozenkrans (1 ^e kl.); ged. 19 ^e zondag na Pinksteren; <i>Parochiefeest!</i>
vr.	13	-----	geen H. Mis	H. Eduardus, koning en bel. (3 ^e kl.)
za.	14	-----	geen H. Mis	H. Callixtus I, paus en mart. (3 ^e kl.)
zo.	15	10.30	Hoogmis	20 ^e zondag na Pinksteren (2 ^e kl.)
vr.	20	18.30	H. Mis	H. Johannes v. Kenty, bel. (3 ^e kl.)

- za. 21 9.00 H. Mis O.L. Vrouw op zaterdag (4^e kl.); ged. H. Hilarion, abt, en HH. Ursula en gezellinnen, maagden en mart.
- zo. 22 10.30 Hoogmis** **21^e zondag na Pinksteren (2^e kl.);** ged. **Uitbreiding v.h. Geloof; Missiezondag; tweede collecte voor de missies**
- vr. 27 ----- geen H. Mis door de week (4^e kl.)
- za. 28 ----- geen H. Mis HH. Simon en Judas, apostelen (2^e kl.)
- zo. 29 13.00 Hoogmis** **Feest v. Christus Koning (1^e kl.) (22^e zondag na Pinksteren);** na de Mis: Lof met toewijding v.d. wereld aan het H. Hart v. Jezus

November

- wo. 1 19.00 Hoogmis** **Allerheiligen (1^e kl.);** verplichte feestdag
- do. 2 10.30 Requiem (2) **Allerzielen (1^e kl.)**
aansl. Requiem (3)
19.00 gezongen Requiem (1)
- vr. 3 17.30 Lof Eerste vrijdag v.d. maand, Votiefmis v.h. H. Hart v. Jezus (3^e kl.)
18.30 H. Mis
- za. 4 9.00 H. Mis Eerste zaterdag v.d. maand, Votiefmis v.h. Onbevlekt Hart v. Maria (22 aug.) (3^e kl.); ged. H. Carolus Borromeüs, biss. en bel.; ged. HH. Vitalis en Agricola, mart.; daarna uitstelling tot 13.00 uur
10.20 *Onderricht*
Godsdienstlessen
- zo. 5 10.30 Hoogmis** **23^e zondag na Pinksteren (2^e kl.); kinderzegen**
- vr. 10 18.30 H. Mis **Kerkwijdingsfeest van de Kathedraal (1^e kl.);** Bisdom Rotterdam)
- za. 11 9.00 H. Mis H. Martinus, biss. en bel. (3^e kl.); ged. H. Menas, mart.
10.20 *Onderricht*
Godsdienstlessen
- zo. 12 10.30 Hoogmis** **24^e zondag na Pinksteren (2^e kl.) (5^e ingehaalde zondag na Driekoningen)**
- vr. 17 18.30 H. Mis H. Gregorius de wonderdoener, biss. en bel. (3^e kl.)
- za. 18 9.00 H. Mis Wijding v.d. basilieken v.d. HH. Petrus en Paulus (3^e kl.)
10.20 *Onderricht*
Godsdienstlessen
- zo. 19 10.30 Hoogmis** **25^e zondag na Pinksteren (2^e kl.) (6^e ingehaalde zondag na Driekoningen)**
- vr. 24 18.30 H. Mis H. Johannes v.h. Kruis, bel. en kerkl. (3^e kl.); ged. H. Chrysogonus, mart.

za.	25	9.00	H. Mis	H. Catharina v. Alexandrië, maagd en mart. (3 ^e kl.)
		10.20	Onderricht	Godsdienstlessen
zo.	26	10.30	Hoogmis	26^e en laatste zondag na Pinksteren (2^e kl.); Koordag i.v.m. H. Cecilia

December

vr.	1	17.30	Lof	Eerste vrijdag v.d. maand, Votiefmis v.h. H. Hart van Jezus (3 ^e kl.)
		18.30	H. Mis	
za.	2	9.00	H. Mis	Eerste zaterdag v.d. maand, Votiefmis v.h. Onbevlekt Hart v. Maria (22 aug.) (3 ^e kl.); ged. H. Bibiana, maagd en mart.; daarna uitstelling tot 13.00 uur
		10.20	Onderricht	Godsdienstlessen
zo.	3	10.30	Hoogmis	1^e zondag v.d. Advent (1^e kl.); kinderzegen
		13.00		1 ^e voordracht
Advents- bezinning		13.45		meditatie in stilte
		14.15		2 ^e voordracht
		15.00		Lof met Rozenhoedje
		16.00		einde

Activiteiten in Leiden

Catechismusonderricht kinderen:

Zaterdag 4, 11, 18 en 25 nov. en 2 dec. (van 10.20-12.00 uur)

E.K.-bijeenkomsten: 1 okt. en 5 nov.

J.K.I.-bijeenkomsten: 22-29 okt. in Rome en 19 nov.

Geloofsverdieping volwassenen en M.I.: 16 okt. en 27 nov.

Parochiefeest: zondag 8 okt.

Koordag: zondag 26 nov.

Gebedsinitiatief: voor roepingen: na de Hoogmis op de 3^e zondag van de maand

Kalender Utrecht

Oktober

Rozenkransmaand

zo.	1	10.30	Hoogmis	Feest O.L. Vrouw v.d. H. Rozenkrans (2^e kl.); ged. 18^e zondag na Pinksteren; kinderzegen
vr.	6	-----	geen H. Mis	Eerste vrijdag v.d. maand; H. Bruno, bel. (3 ^e kl.)

- za. 7 ----- geen H. Mis Eerste zaterdag v.d. maand; Feest v. O.L. Vrouw v.d. H. Rozenkrans (2^e kl.); ged. H. Marcus, paus en bel.
- zo. 8 10.30 Hoogmis 19^e zondag na Pinksteren (2^e kl.)**
 vr. 13 18.30 H. Mis H. Eduardus, koning en bel. (3^e kl.)
- za. 14 **10.30** Huwelijksmis Votiefmis voor Bruid en Bruidegom (2e kl.); ged. H. Callixtus I, paus en mart.
- zo. 15 10.30 Hoogmis 20^e zondag na Pinksteren (2^e kl.)**
 vr. 20 ----- geen H. Mis H. Johannes v. Kenty, bel. (3^e kl.)
- za. 21 9.00 H. Mis O.L. Vrouw op zaterdag (4^e kl.); ged. H. Hilarion, abt, en HH. Ursula en gezellinnen, maagden en mart.
- zo. 22 10.30 Hoogmis 21^e zondag na Pinksteren (2^e kl.); ged. Uitbreiding v.h. Geloof; *Missiezondag; tweede collecte voor de missies***
 vr. 27 18.30 H. Mis door de week (4^e kl.)
- za. 28 **11.30** Huwelijksmis Votiefmis voor Bruid en Bruidegom (2e kl.); ged. HH. Simon en Judas, apostelen
- zo. 29 10.30 Hoogmis Feest v. Christus Koning (1^e kl.) (22^e zondag na Pinksteren); tijdens de Mis een conversie; na de Mis: Lof met toewijding v.d. wereld aan het H. Hart v. Jezus**

November

- wo. 1 19.00 Hoogmis Allerheiligen (1^e kl.); verplichte feestdag**
 do. 2 10.30 Requiem (2) **Allerzielen (1^e kl.)**
 aansl. Requiem (3)
 19.00 gezongen Requiem (1)
- vr. 3 17.30 Lof Eerste vrijdag v.d. maand, Votiefmis v.h. H. Hart v. Jezus (3^e kl.)
 18.30 H. Mis
- za. 4 9.00 H. Mis Eerste zaterdag v.d. maand, Votiefmis v.h. Onbevlekt Hart v. Maria (22 aug.) (3^e kl.); ged. H. Carolus Borromeüs, biss. en bel.; ged. HH. Vitalis en Agricola, mart.; daarna Lof met Rozenhoedje *Godsdienstlessen*
- 11.30 *Onderricht*
- zo. 5 10.30 Hoogmis 23^e zondag na Pinksteren (2^e kl.); *kinderzegen***
 vr. 10 18.30 H. Mis H. Andreas van Avellino, bel. (3^e kl.); ged. HH. Tryphon, Respicius en Nympha, maagd, mart.
- za. 11 9.00 H. Mis **H. Martinus, biss. en bel.** (1^e kl.; Bisdom Utrecht)
 10.30 *Onderricht Godsdienstlessen*

zo. 12	10.30	Hoogmis	H. Willibrordus , patroon v. Nederland (1 ^e kl.); ged. 24 ^e zondag na Pinksteren (5 ^e ingehaalde zondag na Driekoningen); Patroonsfeest!
vr. 17	18.30	H. Mis	H. Gregorius de wonderdoener, biss. en bel. (3 ^e kl.)
za. 18	9.00	H. Mis	Wijding v.d. basilieken v.d. HH. Petrus en Paulus (3 ^e kl.)
	10.30	Onderricht	Godsdienstlessen
zo. 19	10.30	Hoogmis	25^e zondag na Pinksteren (2 ^e kl.) (6 ^e ingehaalde zondag na Driekoningen)
vr. 24	18.30	H. Mis	H. Johannes v.h. Kruis, bel. en kerkl. (3 ^e kl.); ged. H. Chrysogonus, mart.
za. 25	9.00	H. Mis	H. Catharina van Alexandrië, maagd en mart. (1 ^e kl.; Bisdom Utrecht)
	10.30	Onderricht	Godsdienstlessen
zo. 26	10.30	Hoogmis	26^e en laatste zondag na Pinksteren (2 ^e kl.)

December

vr. 1	17.30	Lof	Eerste vrijdag v.d. maand, Votiefmis v.h. H. Hart van Jezus (3 ^e kl.)
	18.30	H. Mis	
za. 2	9.00	H. Mis	Eerste zaterdag v.d. maand, Votiefmis v.h. On- bevlekt Hart v. Maria (22 aug.) (3 ^e kl.); ged. H. Bibiana, maagd en mart.; daarna Lof met Ro- zenhoedje
	11.30	Onderricht	Godsdienstlessen
zo. 3	10.30	Hoogmis	1^e zondag v.d. Advent (1 ^e kl.); <i>kinderzegen</i>
	13.00		1 ^e voordracht
Advents- bezinging	13.45		meditatie in stilte
	14.15		2 ^e voordracht
	15.00		Lof met Rozenhoedje
	16.00		einde

Activiteiten in Utrecht

Catechismusonderricht kinderen:

Zaterdagen 4, 11, 18 en 25 nov. en 2 dec.

(van 10.30-12.00 uur; eerste zaterdag een uur later)

J.K.I.-bijeenkomsten: 1 en 7 okt., 5 en 12 nov. en 3 dec.

E.K.-bijeenkomsten: 8 okt. en 12 nov.

Geloofsverdieping jeugd: zondagen 15, 22 en 29 okt. en 19 en 26. nov.

Patroonsfeest: zondag 12 nov.

Onze adressen in Nederland

Gerwen

Leiden

Utrecht

Oude St. Clemenskerk

Heuvel 21
5674 RR Nuenen
Telefoon

+31 (0)40 283 45 05

H. Mis zie pagina 62

Kapel O.L.V. van de
Rozenkrans

Sumatrastraat 197
2315 BD Leiden

Telefoon
+31(0)71 782 05 05 of
+31 (0)40 283 45 05

H. Mis zie pagina 65

St. Willibrordkerk

Minrebroederstraat 21
3512 GS Utrecht

Telefoon
+31 (0)40 283 45 05

H. Mis zie pagina 67

Telefoontijden: maandag t/m zaterdag 09.30-12.00 en 14.00-17.30 uur.
In noodgevallen staan wij u vanzelfsprekend ook buiten deze tijden ter beschikking. Bovendien kunt u altijd een bericht op ons antwoordapparaat achterlaten of per e-mail met ons in contact treden.

E-mail adressen van de priesters

Pater C. de Beer: c.debeer@fsspx.email

Pater K. Huysegems: p.huysegems@googlemail.com

Pater M. De Clercq: m.declercq@fsspx.email

**Steun het
Informatie-
blad!**

Bankrekening

Stichting St. Jozef Nuenen
Heuvel 23

5674 RR Nuenen

IBAN: NL11 INGB 0003 9907 90

BIC: INGBNL2A

Kerkrade

(Duitstalig)

Kerk St. Maria ter Engelen
Pannesheiderstraat 71
6462 EB Bleijerheide/Kerkrade
Telefoon +31 (0)45 567 13 97

Op zon- en feestdagen
gelezen H. Mis 8.30 uur en
Hoogmis 10.00 uur

De erediensten worden verzorgd
door de priesters van de
Priorij St. Bonifacius
Bottroper Strasse 295
D-45356 Essen
Telefoon +49 (0) 20 166 49 22

District Benelux

*Brussel (Namen, Quiévrain en
Luxemburg)*

Christus Koning Priorij
Eendrachtstraat 37
1050 Brussel
Telefoon +32 (0)2 550 00 20

St. Jozefkerk
Frère - Orban Square
1040 Brussel
Telefoon +32 (0)474 860 755
H. Mis

- zon- en feestdagen 8.00 uur
10.00 uur
- ma. t/m za. 18.00 uur

Antwerpen

Priorij van het Allerheiligste Sacrament
Hemelstraat 21-23
2018 Antwerpen
Telefoon +32 (0)3 229 01 80
H. Mis

- zon- en feestdagen 7.30 uur
10.00 uur
- ma., di. 7.00 uur
- wo, za. 7.30 uur
- do., vr. 18.30 uur

Gent

Sint-Amanduskapel
Kortrijksesteenweg 139
9000 Gent
Telefoon +32 (0)3 229 01 80
H. Mis

- zon- en feestdagen 10.00 uur

Colofon

Uitgever

Priesterbroederschap St. Pius X

Redactie

Pater C. de Beer
Priorij St. Clemens
Heuvel 23
5674 RR Nuenen
Telefoon +31 (0)40 283 45 05

Kopijsluiting IB 341

Vrijdag 17 november 2023

Giften ter ondersteuning

Uw giften ter ondersteuning van ons werk zijn zeer welkom: ze vormen de enige financiële steun voor het apostolaat van de Priesterbroederschap St. Pius X in Nederland. Voor uw overschrijving kunt u gebruik maken van

- internetbankieren,
- een automatische machtiging, of
- een eenmalige overschrijving.

U vindt ons ook op internet

- www.stpiusx.nl
- www.stpiusx.be

Biechtgelegenheid

Op zon- en verplichte feestdagen: een uur vóór de H. Mis, tot ten laatste 10 minuten vóór de Mis, eventueel ook na de Mis.

Stipendium voor de H. Mis

Het stipendium voor een H. Mis bedraagt: € 18,00.

2 Voorwoord

VAN DE PRIESTERBROEDERSCHAP

3 “De kerk anders”

11 De Litanie van Onze-Lieve-Vrouw: Koningin van alle Heiligen, bid voor ons.

TERUGBLIKKEN

17 30 juli-10 augustus: Zomerkamp van de Eucharistische Kruistocht

21 19 augustus: Straatapostolaat in Leiden

23 26-27 augustus: Bedevaart Gorcum-Brielle

25 10 september: Eucharistische Kruistocht in Utrecht

EUCCHARISTISCHE KRUISTOCHT

28 Uitleg van de intentie – Toppunt van omstreden beslissing uit de kerkgeschiedenis – Deel 2

42 Het pantoffeltje van Onze Lieve Vrouw - Een verhaal

49 Schatkisten

50 Puntje

55 De Geschiedenis van de Kerk

VAN DE PRIORIJ

58 Jaarprogramma 2023

58 Onze Overledenen

59 In november: dagelijks een volle aflat voor de zielen in het vagevuur!

60 Geloof

60 Collecten in de maanden juli en augustus 2023

61 27-29 oktober: Gezinsweekend in Helvoirt

62 Kalender Gerwen

65 Kalender Leiden

67 Kalender Utrecht

70 Onze adressen in Nederland

71 District Benelux

71 Colofon